

**Emperyalistler ve
sömürgeciler ne derse desin
halklar kardeşdir!** Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2019 / Sayı: 122 Fiyat: 1TL

Fabrikalardan Haberler:

HT Solar, ELS, Arçelik, Tofaş, Oyak-
Renault metal fabrikalarından;
Cargill, gıda, tütün, mağaza, depo ve
turizm işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

İŞÇİYE KALKAN

ELLER KIRILSIN!

İşçiye kalkan eller kırılır! Şaltelere uzanan eller kazanır!

İstibdad yani keyfi ve baskıcı yönetim, işçi düşmanı yüzünü hakkını arayan işçilere saldıran gösteriyor. Eskişehir'de Entil, Hapalki, Tarkon firmalarının işçileri haklarını aramak için eylem yapıyorlar. Açlık grevine başladılar, polis çadırlarına saldırdı. Ankara'ya yürümek istediler, sokağa iner inmez gazla copla engellendiler. Polis, gazı doğrudan işçilerin gözünün içine sıktı. Gözaltına alınan işçiler oldu. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da yaralananlar arasındaydı. İstibdad sadece yürü-

yüşü engellemek değil işçi sınıfına gözdağı vermek niyetinde olduğunu gösterdi.

Daha önce, gasp edilen tazminatları için Ankara yollarına düşen Soma maden işçilerinin önünü jandarma ile kesmişlerdi. Sonra metal işçilerine saldırı geldi. Peşinden de sendikal hakları için ve işten çıkarılmaları karşı direnen Maltepe Belediyesi işçileri polis saldırısından nasibini aldı. Polis ve jandarma bu saldırıları yaparken "eyleminiz yasadışı" diye anons yapıyor. Anayasal güvence altındaki sendikalaşma

hakkını çiğneyen, ceza kanununda hapis cezası gerektiren bir suç işleyerek sendikal faaliyeti engelleyen, yasadışı, haksız ve hukuksuz şekilde işçilere aylarca maaş vermeyen, işçileri işten atıp yasal tazminat haklarını gasp eden patronlara ses eden yok! Eylem, yürüyüş yapmak, iş bırakmak hepsi işçi sınıfının yasal ve meşru haklarıdır. Yasa dışına çıkan ve gayri meşru olan ise patronlar adına işçiyi ezmeye çalışan istibdad rejiminin kendisidir.

MESS sözleşmeleri yaklaşıyor.

Yerli-yabancı en büyük patronlarla, Türkiye işçi sınıfının öncü bölümü metal işçilerinin sert bir sınıf muharebesi bizi bekliyor. İstibdad, grev yasaklarının yanına polis şiddetini katıp patronların yanındayım diyor. Ama istibdadın işçi düşmanı saldırılarından daha önemli bir şey var. O da işçilerin bu baskı karşısında yılmaması ve mücadeleyi sürdürmesidir. "İşçiye kalkan eller kırılсын" sloganı atan metal işçileri engelleri aşarak Ankara'ya yürümeye devam etti! Soma işçisi direnişini sürdürüyor, geri adım atmıyor, hükümete ve

sarı sendikaya geri adım atıyor, hakkını almak için bastırıyor. Maltepe Belediyesinde direniş devam ediyor. Bir buçuk yıldır direnişlerini sürdüren Cargill işçilerini, ayrıca Ataşehir Belediyesi işçilerini, greve çıkan Düzcü Cam, Birlik Cam, Çetaş işçilerini de ekleyelim.

"İşçiye kalkan eller kırılır" sloganı elbette ki mecazi bir söylemdir. İşçiye kalkan eller, işçinin kararlılığı ve örgütlülüğüyle, işgalle, grevle, direnişle kırılır! Sermayenin halka korku salan istibdadı işçinin şaltelere uzanan eliyle yıkılır!

10 Kadın ve genç işsizliği dev boyutlarda

13 Dünya devriminin üçüncü dalgası

15 Ekim devriminin çağı sürüyor

BİRLEŞİK

Tuzla Serbest Bölge'den HT Solar işçileri

Yeni bir mücadele dönemi başlıyor! Sınıf sendikacılığı ile sermayeyi yeneceğiz!

Gebze şubesi 14. Olağan Kongresine HT solar işçileri olarak katıldık. Yeni örgütlenmiş ve sürekli mücadele içinde olan bir fabrika olarak katıldığımız ilk genel kuruldu. Şube yönetimine iki liste adaydı. Bir tanesi 16 yıldır şubede görev yapan ve artık mücadele ruhunu kaybetmiş, sınıf sendikacılığı anlayışından uzaklaşmış Necmettin Aydın listesiydi. Diğer liste ise HT Solar işçilerinin de sonuna kadar desteklediği ve sınıf sendikacılığı anlayışını savunan ve bu uğurda mücadelesinin en önünde olan, işçi sınıfının çıkarları doğrultusundaki ilkelerde görüşüp, anlaştığımız Selçuk Çifci listesi idi.

Kongrede konuşmacılar sırayla demokratik haklarını kullanarak konuşmalarını yaptılar. Necmettin Aydın listesi ve yö-

neticileri konuşmalarını sendikal sorunlara dokunmayan, çözüm önermeyen, afaki sözlerle gerçekleştirdiler. Bu konuşmalar salonda da herhangi bir heyecan yaratmadı. Çünkü herkes var olan sendikal pratiği gayet iyi bilmekteydi.

Selçuk Çifci ve onu destekleyen delege ve temsilciler ise yıllardır var olan şube yönetiminin eksikliklerini ve mücadelecilik ruhu kaybettiklerini ve bu yüzden daha ilkeli bir sendika yönetimi istediklerini söylediler. Biz, Birleşik Metal-İş sendikamızın, eğitimlerin fabrikalarda verilmesini, örgütlenme seferberliği başlatılmasını savunduk. Listemizdeki arkadaşlar, mücadele içinde en önde var olmasını vererek yönetime aday oldular.

Kongre salonu muhteşem bir

atmosfer içinde coşturdu çünkü hem üyeler hem delegeler nasıl bir yönetim istediklerini çok iyi biliyorlardı ve karar verecek onlardı. Konuşmalar sona yaklaşırken, eleştirilere tatmin edici yanıtlar veremeyen Necmettin Aydın ailenin kendi bünyesinde temsilcilik yapan arkadaşlara yönelik tehditvari konuşarak konuşmasını sonuçlandırdı. Yapılan seçim sonrası işçinin istediği Şube başkanı Selçuk Çifci seçildi. Hak yerini buldu işçi sınıfı ve sınıf sendikacılığı kazandı.

Umarız bundan sonra işçiyi destekleyen, işçiden güç alan ve işçilerin birliği ile sermayeyi yenecek olan bir şube yönetimi ile yeni bir mücadele dönemi başlatırız. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

3 yıllık sözleşme ve esnek çalışmayı asla kabul etmeyiz!

MESS sözleşme görüşmeleri başladı. Henüz erken ve birçok konu belli olmadı. Ama yine de baştan söylüyoruz, kırmızı çizgimiz kesinlikle 2 yıllık sözleşmedir. 3 yıllık sözleşmeyi hiçbir şekilde kabul etmiyoruz ve esnek çalışma düzeni istemiyoruz. Bunu da Pevrul başkana iletтік, kendisi de bir kere yapılan bir hata idi ve asla 3 yıllık kabul etmeyeceğiz dedi. Bu

sözün de takipçisiyiz. Ekonomik sorunlar ve kriz var gözükse de fabrikada yapılan üretim ve ihracat gösteriyor ki MESS'in şikayet edeceği bir durum yok. Bize bahanelerle gelmesinler. Biz iyi bir sözleşme şartları ve de taslakta olan zammı bekliyoruz. Yeni kazanım elde etmek istediklerimizden biri de bizlere sunulan özel sağlık sigortasının eşerimize de ücretsiz olması.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Geçim sıkıntısına tek çare işçi sınıfının gücünü göstermek

MESS ile yapılan TİS 2019 sözleşmesinde 14 idari madde üzerinde anlaşma sağlandı. Bizi ilgilendiren çalışma hayatı, ücret, sosyal haklar henüz gündeme gelmedi. En can alıcı, en sert geçmesi gereken maddeler bunlar olacağından oldu bittiye gelmesini engellemek gerekir. İş yerlerimizde sendika temsilciliklerine, sendika şubelerine gidip taleplerimizi dile getirmeli, ağırlığımızı koymalıyız. Türk Metal'in daha öncesinden de yaptığı gibi işverenle bir olup bizi satmasına müsaade etmemeliyiz. Fabrikada büyük çoğunluk taslağa karşı tepkili. Açıklanan %25 zammın yerine %10-15'lere anlaşma yapılırsa bu öfkeyle karşılanacaktır. Hele ki işçinin kırmızı çizgisi olan sözleşme döneminin 3 yıla çıkarılması düşünülemez bile. Daha önce bir kere denediler, sonu 2015 fiili metal grevlerinin başlangıcı oldu. İşveren de TMde bunun farkında. Taslaktaki bütün maddeleri kabul edip 3 yıl için anlaşma yapabilirler. Hatta bunu zafer diye anlatabilirler. Ancak

biz biliyoruz ki; 3 yıllık sözleşme hiçbir zaman işçinin yararına olmamıştır. Bu durum işçiyi üç yıl boyunca gerçekleştirecek enflasyon zamlarıyla baş başa bırakmaktadır. Bu sözleşmeden kazanımla çıkmak için Türk Metal, Birleşik Metal, Çelik-İş üyesi işçiler birleşmelidir. MESS'in hepsi ile ayrı ayrı masaya oturması, ayrı maddeleri görüşmesi işçilerin ve patron yanlısı sendikaların bir oyun içinde olduğunu net bir şekilde gösteriyor. Sefalet zamlarına karşı bir bütün olarak, işçisiyle sendikasıyla, güçlü olarak MESS'in karşısına çıkma-

lıyız. Kötü bir süreçten geçiyoruz. Hem ekonomik olarak, hem politik olarak. Savaş, yeni bütçe açıklamaları, işçiyi ezen vergiler, alım gücünün düşmesi, yapılmış zamlar ve gelecek zamlar, işveren lehine çıkan yasalar, tazminat hakkımızı elimizden almak istemeleri... Bunların tümü işçinin aleyhine olan durumlar. Hepsini ortadan kaldırmamız gerek. Hem işverene, hem hükümete bu ülkede işçi sınıfının güçlü olduğunu göstermemiz gerekiyor. Yoksa işçiyi, emekçiyi sömürmek için yeni yasalar, yeni vergiler, yeni zamlar bizleri bekliyor olacak.

Bursa ELS fabrikasından bir işçi

Mobbinglere karşı sendikalaşım mücadelesi etmeliyiz

Merhaba;

Bizim fabrika geçen hafta 2 vardiyadan (7-3, 3-11) tek vardiyaya (7-5) düşerek Cumartesi Pazar tatil oldu. Bazı bölümlerde bu değişiklik sırasında fabrika nedeni şöyle açıkladı: Elektrik ve servislerde tasarruf, bütün yetkililerin fabrikada olmasından kaynaklı daha hızlı karar alma ve daha kalite ürün, biz işçilerin ailemizle daha uzun vakit geçirip daha uzun dinleme süresi ile daha verimli çalışmamız planlanmış. Ama daha ilk hafta dolmadan mesailer başladı. İlk hafta siparişler yetişmediği için Cuma

günü 7'ye kadar fabrikada mesaiye kaldık. Geçtiğimiz hafta siparişlerin yetişmemesinden dolayı bazı bölümler 2 vardiyaya geri dönmek zorunda kaldı. Patronun bu değişikliğinin asıl nedeni 3-11 vardiyasında amirler olmadığı için üretim azalmasını ortadan kaldırmayı istemesidir. Şimdi 7-5 tek vardiyada müdür amirler hatta patronun babası hat içinde dolaşım işçilere daha hızlı çalışması için baskı yapıyor. Ama biz işçiler bu baskılara sessiz kalacak değiliz. Daha insancıl koşullarda çalışmak için sendikalaşım örgütleneceğiz.

Çerkezköy Arçelik fabrikasından bir işçi

Birlik olursak daha fazla şey başarabiliriz!

İşçiler arasında sık konuşulan konulardan biri, sendikamızın örgütlü olduğu diğer fabrikalarda sunduğu koşulların bizim fabrikamıza göre daha iyi olduğu. Mesela, Arçelik'te ayakkabı çeki 156 TL iken diğer fabrikada 180 TL'den fazla olabiliyor. Yahut erzak yardımı bir fabrikada 3 ayda bir olurken diğer fabrikada senede iki defa oluyor. Ayrıca, bayram harçlıkları konusunda da aynı durumlarla karşılaşabiliyoruz. Farklı sermaye grupları kendi çıkarlarına göre sendikaya farklı farklı öneriler ve rakamlarla geliyor. Sendika da bu önerileri ama öyle ama böyle kabul

ediyor. "Patronun dediklerini kabul edecekse eğer, bu sendika ne işe yarıyor?" diye sormadan edemiyor insan. Bunun bir sonucu olarak da her fabrikada farklı koşullar oluşuyor tabii. Bu durumu değiştirebiliriz. Başka fabrikalarda ki işçi kardeşlerimizle birleşip, hep beraber örgütlenirsek daha iyi koşullarda çalışabiliriz. İşçiler ancak birlikte ve beraberken baskılara, bize reva görülen çalışma koşullarına, bizden utanmazca çalınan emeğimize sahip çıkabilir. Bunun içinde sendikalarımıza üye olmalı, sahip çıkmalı ve denetlemeliyiz.

Çerkezköy Arçelik fabrikasından bir işçi

Bugün onlara yarın bize ve biz birlikte güçlüyüz

Arçelik Çerkezköy fabrikasında çalışıyorum. Fabrika Türkiye'nin en büyük sermaye grubu Koç Holding'in. Bir çok kişi girip çalışmak için can atıyor piyasada çok daha kötü şartlarda çalışma koşulları olduğu için. Fakat gelin görün ki içeride hayat dışarıdan görüldüğü gibi değil. Asıl çalışanları olan biz işçiler, Türkiye işçi sınıfının hepsi gibi geçinemiyoruz. Mesele kalıp iki kuruş daha fazla kazanmak için insanlar birbirlerine giriyor. Bizim koşullarımızı daha önce başka yazılarda anlatmıştım. Şimdi bahsetmek istediğim konu ise fabrikadaki taşeron işçilerin durumu.

Fabrikamızda temizlik, yemekhane ve ulaşım çalışanları taşeron firmalardan sağlanıyor. Yani Arçelik fabrikasının işle-

rinin yürütmesi için gerekli olan bu saydığım iş kollarındaki işçiler Arçelik'e bağlı değil. Taşeron işçilerine muamele öyle ayrı ki, Arçelik'in, işçileri için sunduğu hiçbir imkandan yararlanamıyorlar. Fabrika bahçesinde eğlence düzenleniyor mesela, ona bile gelemiyorlar, o sırada çalıştırılıyorlar. Ekonomik farklılıklar ise zaten çok fazla.

İş yerinde bir çok arkadaşımız bizim işlerimizin yürütmesini sağlayarak çalışan taşeron işçilerinin de Arçelik kadrosunda çalışması konusunda hemfikir. Bu üç taşeron firmasının ise ortak özelliği çalışanlarının çoğunun emeklilikte yaşa atılanlardan ya da emekli olmaları. EYT'liler için durum hepimizin malumu, sistem için emekli olmak için genç (!) çalıştırılmak için ise yaşlılar.

Tabii ki bu durumu taşeron firmaları asla kaçıramazlardı. İnsanları asgari ücretle, 16 saat insanlık dışı mesailerle çalıştıran temizlik firması daha bugün "işine gelmeyen çıksın"lı toplantı yapıyordu. EYT'li olduklarını, dışarıda kolay kolay iş bulamayacaklarını biliyorlar ya! Demem o ki birçok taşeron firmasında şartlar zaten böyle, burada yanlış olan taşeron sistemi zaten; iş yerlerinin asıl işini başka firmalara yaptırma, taşeron yasaklanmalı. Ama kimse hadi yasaklayalım gerçekten kötüymüş demez, bunun için iş yerlerimizde örgütlenmeli ve baskı yapmalıyız. Bizim bizden başka kimsemiz yok, taşeron işçileri örgütlenirken Arçelik'in kadrolu işçileri de buna destek vermeli, bugün onlara yarın bize ve biz birlikte güçlüyüz.

Bursa'dan Migros depo işçisi

Kaza değil cinayettir

O güzel gulen yüzünü hiç unutmucaz abla

30.09.2019 günü saat 13:30 sıralarında Migros Bursa depoda yaşanan işçi cinayetinde Fatma Ç. isimli emekçi kardeşimizi kaybetmenin acısını yürekte taşıyoruz. Depoda Migros'un işlerini yürüten MBM taşımacılık adlı taşeron firma 3 ay boyunca uyarılmasına rağmen tedbir alınmadı. Alınmayan tedbirler sonucu forklift bıçaklarına takılan sepet diye tabir edilen kafesin forkliftin bıçaklardan çıkıp işçi kardeşimizle birlikte beton

zemine düşmesi akabinde iç karnama ile kaldırıldığı Bursa şehir hastanesinde 3 defa kalbinin durması ve üçüncüde kalbinin yenik düşmesi ile oluşmuştur. Kaza sonrası iş güvenliğine aykırı olan her şey yok edildi. Burada amaç neydi sizin sermayeniz mi bizim canımız mı? Sizin bizi dikkate almanız için birimizin ölmesi ya da sakat kalması mı gerekiyor? Tavanda yaşam halatı yok, sepet diye tabir edilen kafeslerde kilitler kırık ve iş güvenliği

kurallarına göre her ne sebeple olursa olsun forklift asansörlerine binmek yasaktır. Bu bir kaza mı cinayet mi sorusu akla gelen ilk soru oluyor. Bu bir cinayettir. İnsanların güvenli olarak yüksekte çalışması için tasarlanmış asansör yerine forkliftle yükseğe çıkarma, çıkmayana tehditler, yukarıda yaşam halatı yok, güvenlik sıfır. Bu kaza değil cinayettir ve sebep olanların tasarlayarak planlayarak adam öldürme suçundan yargılanmaları gerekir.

Bursa'dan bir turizm işçisi

İşsizlik fonu patronlar için değil biz işsiz kalan işçiler içindir

Turizm sezonu kapandı. Turizmde çalışan biz işçilerin yüzde 80'i her sabah yaptığımız gibi yatağımızdan kalkıp işe gitmeyecek. Turizm sezonun kapanmasıyla beraber turizm patronları yazın kazandığı parayı korumak için ya da yeni bir otel açabilmek için bizim çalıştığımız otelleri kapatmaya başladılar. Biz işçileri de aklıktan ölmezsek bir dahaki sezon açıldığında kullanabilmek için askıya aldılar. Turizmde uygulanan askı uygulaması sayesinde hakkımız olan işsizlik maaşında da yararlanamaz hale geliyoruz. Çünkü biz

devletin gözünde halen çalışan vaziyette oluyoruz. Sigortamız yok, maaşımız yok ya da sabah kalkıp gideceğimiz bir işyerimizin olmamasına rağmen çalışıyoruz. Bu bahane ile de işsizlik maaşından yararlanamıyoruz. Bütün sezon ülkenin bütün patronları işsizlik fonunu talan ederken işsiz kaldığımızda biz işçiler yararlanamıyoruz. Askı döneminde geçinmek bizimde hakkımız. Koşulsuz şartsız işsizlik fonundan biz turizm işçileri yararlanmalıyız. Patronlar için değil biz turizm işçileri için fon kullanılmalıdır.

Cargill direnişinden bir işçi

555. 555. Beşyüzellibeş(!)

Sesli bir şekilde 555'e kadar sayın desek, kaçınız sayabilir sıkılmadan, usanmadan?

Cargill işçileriyiz biz, direnişçi işçiler;

Hani şu 555 gün evvel, sırf anayasal hakları olan sendikaya üye oldukları için kovulan, itilen, ötekileştirilen işçiler. Hani şu günlerdir, haftalardır, aylardır direnen, mevsimleri deviren, fabrikanın kapısında yatan işçiler. Hani şu birçoğunuzun duymadığı, bilmediği, birçoğunuzun gazetele- rin bilmem kaçınıcı sayfasında 3-5 satırlık küçük puntolarla haberini gördüğü işçiler.

Bizler Cargill işçileri

Yokluğu bölüştük 555 gündür. Acıyı bölüştük, kederi bölüştük. Payımıza düşen, kader diye dayattıkları zulmü bölüştük. Mücadeleye başladığımız ilk günlerde, slogan atmayı bilmeyen koca koca adamlarken, çocuklarımıza bırakacağımız kocaman bir geleceğin, kocaman bir hikâyenin mimarlarıyız belki de şimdilerde...

Yılmadık...

Yılmadık çünkü bizler hayal kurmadık, bizler yalnızca inandık...

Vazgeçmedik...

Vazgeçmedik çünkü, vazgeçersek kaybedilecek gelecekleri vardı evlatlarımızın...

Unutmadık...

Ataşehir Palladium Tower önünde beton üstünde yatarken, yanımıza gelen bir iş adamının, "kaç para için yatıyorsunuz burada" demesini de, gecenin ayazında, saatin 2'sinde bir tencere sıcak çorbayla yanımıza gelen Selma Teyze'yi de unutmadık.

Bizler Cargill işçileri...

Bizler söz verdik birbirimize, ailemize, çocuklarımıza. Bize inanan herkese bizler bu mücadeleyi kazanacağız ve hikâyesi olacağız işçi sınıfının...

Hani diyor ya şair,

"Bugünlerden geriye,

Bir yarına gidenler kalır

Bir de yarınlar için direnenler..."

Selam Olsun.

İzmir Sunel tütün fabrikasından bir işçi

Bu gidişata dur diyecek biziz

Merhaba yoldaşlar. Ben tütün fabrikasında depo bölümünde sezonluk çalışan işçiyim. Her iş kolunda olduğu gibi bizde de bazı zorluklar var. Örneğin depo çok soğuk. Öyle zamanlar oluyor parmaklarımız donuyor üşümekten çalışmıyoruz. Havalandırma var olmasına var ama çalışmıyor. Göstermelik. Defalarca patrona söylememize rağmen çözüm bulunmadı. Bizde soğuğa karşı koruyucu kıyafet istedik ama bu sefer de göstermelik incecik bir polar dışında hiçbir şey verilmedi. Tek bir kolisi 200 kilo olan tütün kolileri folkliftlerle kaldırılıyor ama hiçbir koruyucu kask vb önlem alınmadan. Üstelik çelik paletler taşıyor o kolileri. Bir de üstündeki kolileri hesap ederek paletlerin devrilmesi ya da yıkılması felaket yol açar. Göz göre göre buna bir önlem alınmıyor. Bunlar yetmezmiş gibi iki günlük bayat yemekleri yiyoruz öğlen paydosunda. Bazen

tahammülümüz kalmıyor kendi yemeğimizi evden getirip imece usulü yiyoruz. Görüldüğü gibi işçinin, emekçinin sorunları bitmiyor. Patronlar sıcak odalarında rahat koltuklarında sefa sürerken biz çelik paletlerin altında, buz gibi depolarda ezilme tehlikesiyle burun buruna çalışıyoruz. Bize

reva gördükleri şeyler kaderimiz değil. Biz ne zaman bir olsak, düzgün şartlarda çalışmak için hakkımız olanın arkasında dursak işte o zaman istediğimizi alırsak. Çektiğimiz eziyetleri aklımızın bir kenarına yazıp geç olmadan mücadeleye başlamamız lazım. Herkese selam yoldaşlar.

İzmir'den bir mağaza işçisi

Mücadeleyle kazanacağız

Ben İzmir'de Koton'da 5 aydır satış danışmanı olarak çalışıyorum. Çalışma şartları diğer mağazalarda olduğu gibi çok iç açıcı değil. Firmada normal ücret dışında ayda bir kez prim var. Ay sonu geldiğinde sayımlardan çıkan açıkları bizlerden kesip prim vermiyorlar. Çoğu arkadaşımız bu yüzden Koton'a borçlu durumda. Yemek ücreti çok düşük. Piyasa bu kadar artmışken bize verdikleri yemek ücretleriyle karnımızı doyumak epey zor oluyor.

Yol ücreti de verilmiyor. Böyle olunca da uzak yerde çalışan arkadaşlarımızın yol ücreti vermek zorunda kalıyor. Ücret bu kadar az olunca yolla beraber karın tokluğuna çalışmış oluyoruz.

Şimdilerde sendikalaşmaya çalışıyoruz. Arkadaşlarımızı örgütüyoruz. Bizde H&M firması gibi mağazaya sendika getirip iyi şartlarda çalışmak istiyoruz. Sadece bu hareketimiz bile yemek ücretlerinin 2 tl artmasına sebep oldu. Tek sıkıntımız bu durumun farkına varan ve korkan patronlar çalışan arkadaşlarımızı tek bir telefonla ve tazminat bile vermeden işten çıkarmaya başladılar. Bu bizi yıldırılmaz daha da güçlendirir. Sizden isteğimiz bize destek olmanız. Buradan tüm Koton çalışanı emekçi arkadaşlarımıza sesleniyorum. Lütfen sendikaya üye olun. Mücadeleye girin. Eğer bu mücadeleyi kazanırsak sonunda biz mutlu olacağız.

İzmir'den bir gıda işçisi

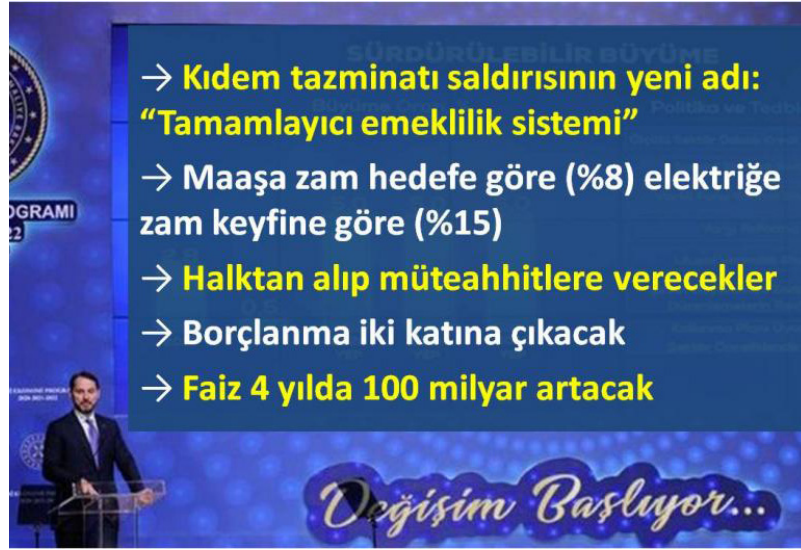

Kanımızı emen patronların tepesine yumruğumuzu indirme vakti geldi

Merhaba dostlar. Krizin etkisini artık kemiklerimize kadar hissederek olduk. Uzun çalışma saatleri, verilmeyen ya da geç verilen maaşlar, alev alev yanan mutfağımız... Elimizi neye atsak elimiz yanıyor. Bırakın artık ay sonuna kadar kıt kanaat yettirdiğimiz ücretlerimizi, artık her aya eksiye düşerek başlıyoruz. Kredi kartları borç içinde, faturaları ödeyemiyoruz, öyle zor bir süreçteyiz ki verisiye yazdırmaktan mahallemizin esnafının yüzüne bile bakamaz olduk. Patronlar kârlarına kâr katabilmek için bizi suyumuz çıkana kadar çalıştırıyorlar, bizim ne takatimiz kaldı ne de onlara bir kuruş kazandıracak isteğimiz. Krizin ve işsizler ordusunun farkında olan patronlar bu durumu çıkarları için kullanıyorlar. Öyle ki artık patronumuz Pazar günlerinin

tatil olmasından bile şikayetçi. Onlar için ücretli köleden başka hiçbir şey değiliz. Kıdem hakkımıza saldırıyorlar, bizleri açlığa mahkum ediyorlar, yetmiyor haftalık iznimize göz dikiyorlar. Onlar bizden çaldıkça biz daha çok öfkeleniyoruz. Bizden alacakları bir canımız kaldı, boynumuzu büksek, bu alçak patronlar onu da alırlar. Artık şunun farkına varalım kardeşlerim, bizim örgütlü mücadele etmekten başka şansımız yok. Dünya kayıyor, işçiler ve emekçiler bu bozuk düzene kafa tutuyor. Artık biz de iş yerlerimizde, fabrikalarımızda, atölyelerimizde, mahallemizde ve sınıf kardeşlerimizle temas edebileceğimiz her yerde patronların ikiyüzlülüğünü teşhir edelim. Gasp edilen ve edilmek istenen haklarımız için mücadele edelim.

Devleti borçlandırıp faizini halka ödetme programı

Berat Albayrak'ın geçtiğimiz yıl Eylül ayında ilan ettiği Yeni Ekonomi Programı'nda (YEP) öngörülen hedeflerin hiçbiri tutmamış ve bu belge birkaç ay içinde çöp olmuştu. Son üç çeyreğinde küçülme yaşanan bir yılın ardından, kelime oyunlarıyla ekonomik krizi yok saymaya çalışan program, mızrağı çuvala sığdıramıyor.

Hedefe bakın: Devlet borçlanması iki katına çıkacak!
Faiz ödemeleri 4 yılda 100 milyar artacak!

Bir yığın boş lafı elediğinizde iktidarın plan programı namına elinizde tek bir şey kalıyor: Borçlanma! Program bu yılı sıfır büyüme ile kapatmayı umduktan sonra gelecek yıldan itibaren yüzde 5'lik büyüme hedefini önüne koyuyor. Bu büyüme nasıl olacak? Fabrika kurarak mı, üretim yaparak mı, halkın gelir ve harcamalarını arttırarak mı? Hayır! Devleti borçlandırarak! Geçtiğimiz yıl YEP'te bütçe açığının GSYH'nin (Yurtiçinde bir yılda üretilen tüm nihai mal ve hizmetlerin değeri) yüzde 1,9'u olması hedeflenmişti. Şimdi ise yılsonunda bütçe açığının yüzde 50'den fazla sapmayla yüzde 2,9 olması bekleniyor. Bunun anlamı 2019 yılında kamu borçlanma gereğinin öngörülenden tam iki kat fazla olması demek. Önceki programda kamu borç stokunun 2021'de GSYH'nin yüzde 30'lardan yüzde 27,2'ye inmesi hedeflenmişken yeni programda 2022'de dahi bu rakamın yüzde 32,3 olacağı

tahmin ediliyor. Yeni Ekonomik Program, kamunun faiz yüküne 4 yılda 100 milyar lira daha ekliyor.

Maaşa zam hedefe göre (%8), elektrige zam keyfine göre (%15)

Sürekli bütçe açığı veren ve borçlanma ihtiyacı artan bir devletin, bırakın enflasyonu düşürmeyi, sabit tutması dahi çok zordur. Ancak Berat Albayrak, enflasyonu tek hanelere düşürmekte ve orada bırakmakta son derece iddialı. Bu iddiasına temel oluşturabilecek tek somut argümanı ise programdaki şu ifadede buluyoruz: "Kamunun yönlendirdiği bazı fiyat ve ücretlerde geçmiş enflasyon yerine YEP enflasyon hedeflerine göre ayarlamalar yapılacak, böylece enflasyonda atalet etkisi sınırlandırılacaktır." Bu ifadeden hem fiyatlara hem de ücretlere yapılacak zamların, 2020 yılı için hedeflenen yüzde 8,5 oranına göre yapılacağını anlıyoruz. Oysa 2020 yılında memura verilecek olan zam yüzde 8 iken programın açıklandığı gün elektrige yapılan zam yüzde 15 oldu! Yani yazılanlar palavradan ibaret. Gerçekte ise işçi ve emekçilere çay kaşığıyla verip kepçeyle alıyorlar. Programın hedeflerinin gelecekte tutup tutmayacağını tartışmaya gerek bile yok! İlan edildiği anda yalanları ortaya dökülmüş ve çöp olmuş bir programla karşı karşıyayız.

Halktan alıp müteahhitlere verecekler

Bir devlet halkının ihtiyaçlarını karşılamak, yatırım yapmak, istih-

dam yaratmak, eğitim ve sağlığı geliştirmek için bütçe açığı verebilir. Ancak görüldüğü gibi devletin bütçe açığı vermesine neden olan harcamalar bunlar değil. Programa baktığımızda bu harcamaların teşvik ve destek adı altında sermayeye aktarılacağını öngörüyoruz. En somut olarak da "tamamlanmaya yakın inşaat projelerine finansman desteği sağlanması"ndan bahsediliyor. Dendiğine göre artan işsizliğin esas sebebi inşaat sektöründeki daralmadır. Bu sektörün canlanması ile işsizlik azalacaktır. İşsizliğin azalması derken yanlış anlamayın, iktidarın hiçbir öngörüsü tutmayan programının aşırı iyimser senaryosunda bile işsizlik anca 2022'de yüzde 9,8'le tek haneye düşüyor. Halktan alıp müteahhitlere vereceğiz diyecek halleri yok ya!

Kıdem tazminatı saldırısının yeni adı: Tamamlayıcı emeklilik sistemi

Tabii ki Yeni Ekonomi Programı'nda yeni olmayan maddelerden biri işçi sınıfının haklarına saldırı... Bir önceki programda yer alan kıdem tazminatı reformundan yeni programda bahsedilmemesi kimseyi sevindirmesin. İşçi sınıfı, kıdem tazminatına "kırmızı çizgimizdir" diyerek sahip çıktığı için, işçi ve emekçileri kızdırmamak amacıyla bu saldırıya yeni adlar bulmaya girişmişler. "Tamamlayıcı emeklilik sistemi" kıdem tazminatının kaldırılarak fona devredilmesinin yeni kod adıdır. Geçtiğimiz programda da zorunlu BES'le entegre edilmesi öngörülen kıdem tazminatı fonu, yeni programda "kıdem tazminatı" kelimesi geçmeden, yeni bir adla ama aynı içerikle yeniden gündemdedir. Dahası AKP iktidarı kıdem tazminatını fona devredecek büyük saldırıyı hayata geçirinceye kadar beklemeye de niyetli olmadığını şu maddeyle ilan etmektedir: "İşgücü piyasasında yasal düzenlemesi bulunan ancak yeterli uygulama alanı olmayan esnek çalışma biçimlerinin uygulanabilirliği artırılacaktır." Önümüzdeki dönem esnek ve yarı zamanlı çalışma biçimlerini dayatıp yaygınlaştırarak krizin faturasını işçi sınıfına ödetmeyi sürdürmek istiyorlar.

Valfsan işçisi işten çıkarmaya karşı direniyor!

Tuzla Serbest Bölge'de bulunan Valfsan fabrikası işçileri 11 Ekim Cuma günü gündüz vardiyası çıkışında 10 arkadaşlarının işten çıkarıldıklarını öğrendiler. Fabrika içinde birçok alanda ek işçi ile üretim yapıldığı bilindiği halde işçi fazlası ve performans gibi gerekçeler uyduruldu. Vardiya çıkışında işten atılan işçiler, hem gündüzden çıkan hem de akşam vardiyasına gelen işçilere gerekçenin başka olduğunu anlattılar. Fabrika içinde itiraz eden, hak arayan ve mücadeleci olan öncü işçilerin atıldığını söylediler. Patron, işçileri dışarı çıkartmak için polis çağırdı. Ancak atılan işçiler sendika gelmeden bir yere gitmeyeceklerini söyleyerek fabrikada kaldılar. Birleşik Metal-İş Kartal Şubesinde örgütlü olan Valfsan işçileri sendikadan işten çıkartmaları engellemesini istediler. Ancak şube yönetimi Valfsan yönetimi ile işten çıkartmaların geri alınması için değil daha fazla tazminat verilmesi için pazarlık yapma yolunu seçti. İşyeri temsilcileri ise işten çıkartmalara karşı işçileri seferber edeceği yerde işçileri işbaşı yaptırmak için çabaladı. Bu esnada doğal olarak atılan işçilerle temsilciler arasında tartışma yaşandı. Valfsan işçilerin çoğunluğu bu çıkartmaların performans

ya da başka sebeplerle olmadığını biliyor ve sendikadan da bu doğrultuda atılan işçilere maddi destek vermesini değil tümüyle sahip çıkmasını ve işe geri alınmalarını sağlamasını bekliyor.

Atılan Valfsan işçileri bu koşullar altında serbest bölge önünde direnişe başlarken şöyle bir açıklamada ve çağrıda bulundu: "Biz Valfsan firmasının sorunları gören, yanlışlara müdahale eden ve yapıcı temelde eleştiren örgütlü sınıf bilincine sahip işçileriyiz. Fabrikamızdaki sorunları, baskıları, tehditleri her defasında fabrika içerisinde dile getirdik ve sonunda patron tarafından ve işbirlikçi temsilciler eliyle, hiçbir gerekçe gösterilmeden 10 öncü işçi olarak işimize son verilmiştir. Biz de sendika içi bütün hiyerarşiye uyararak sendikal temaslarımızı yaptık. Sonunda da fiili direnişe geçmiş bulunmaktayız. Bizler burada işimizi geri almak, içeride olabilecek işçi kırımını önlemek ve içeride olan baskıya boyun eğmemeleri için içeride olan sınıf yoldaşlarımıza cesaret vermek amacıyla buradayız. Ve taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişimizi sonlandırmayacağız. Hak verilmez alınır diyerek bütün emek verenlerin yanımızda olmalarını bekliyoruz. Atılan işçiler geri alınsın! Hak verilmez alınır!"

Maltepe Belediyesi temizlik işçileri iş bırakma eylemini sürdürüyor

İstanbul Maltepe Belediyesinde DİSK Genel-İş Sendikasında örgütlü temizlik işçileri 25 Ekim Cuma gününden beri toplu iş sözleşmelerinin uygulanması ve işten atılan işçi arkadaşlarının geri alınması için iş bırakma eylemindeler.

Eylemin ilk günü belediyeye ait şantiyeyi zapt eden işçilere polis biber gazı ve coplarla saldırı ve iki işçiyi gözaltına aldı. Belediyenin talebiyle işçilere saldıran polis zor yoluyla çöp kamyonlarını şantiyeden çıkardı.

Eylemlerinin dördüncü günün-

de 28 Ekim Pazartesi günü direnişteki işçiler Maltepe Belediyesi binası önünde toplandı. Maltepe Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü işçilerinin de iş bırakarak destek olduğu eyleme, Ataşehir, Kadıköy Belediyesi işçileri, direnişleri süren Valfsan işçileri, Devrimci İşçi Partisi'nin de olduğu sosyalist parti ve örgütler de işçilerin yanında oldu. Aynı gün Belediye Başkanı Ali Kılıç, CHP il yöneticileri ile sendika yöneticisi ve işçi temsilcileri arasında saatler süren görüşme sonucunda işçilere yapı-

lan teklif, atılan beş işçinin ancak geçen ay yaptıkları zam teklifinin kabul edilmesi, geriye dönük haklarından ve toplu iş sözleşmesinden vazgeçilmesi ile geri alınacağı şeklinde oldu. Bunun üzerine aralarında oylama yapan işçiler iş bırakma eylemine devam kararı aldı.

Direnişe devam kararı ile birlikte daha önce katılmayan çöp aracı şoförleri işçiler de direnişe katıldı. İşçiler iş bırakma eylemlerine belediyeye ait şantiyede gece-gündüz nöbet tutarak devam ediyor.

30 Ekim 2019

Soma madencilerinin mücadelesi haklarını alana kadar sürecek

301 madencinin hayatını kaybettiği Soma katliamından sonra işten çıkarılan ve 5 senedir kıdem, ihbar tazminatlarını alamayan, emeklilik hakları engellenen 3500 maden işçisi adına 50 madenci ve 10 Bağımsız Maden-İş Sendikası görevlisi, haklarını almak için

5 Ekim'de Soma'dan Ankara'ya, Enerji Bakanlığı önünde sonlanacak yürüyüşe başladı. Yürüyüş iznini almalarına rağmen Manisa Kırkağaç mevkiinde valilik kararı ile yürüyüşleri engellenen maden işçileri, durduruldukları noktada çadır kurarak eylemlerine devam ediyor.

Madencilere, eylemlerinin 4. gününde Ankara'dan görüşme teklifi geldi. Bunun üzerine madencilerin ve sendika görevlilerinin oluşturduğu 5 kişilik heyet 9 Ekim 2019 günü Ankara'ya gitti. Enerji Bakanlığı ve TKİ yetkilileriyle yapılan görüşmede mağduriyetlerinin giderileceği, tazminatlarının ödeneceği hususunda sözler verildi. İkinci bir görüşme için 22 Ekim 2019 günü kararlaştırıldı. Madencileri temsil eden heyetten ikinci görüşmede sunmak üzere çözüme dair bir dosya hazırlaması istendi.

Ankara ile ikinci görüşme gerçekleşti

22 Ekim 2019 Salı günü görüşme öncesinde, Enerji Bakanı yardımcısı, orada bulunan basın mensuplarına bir açıklama yaptı. Açıklamada, 31 Aralık 2019 tarihine kadar dilekçe verildiği takdirde 2020'nin ilk altı ayı içerisinde katliamın ya-

şandığı Eynez Ocağı madencilerine ödemelerin yapılacağını söyledi. Ancak bu açıklama, diğer 3 maden ocağında çalışan işçilerin tazminatları henüz konuşulmadan yapıldığı için 3500 madencinin tamamının sorununun çözüldüğü algısı yarattı. Toplantı sırasında madencileri temsil eden heyet, bakan yardımcısının bu davranışlarını teşhir etti, toplantı gerçekleşmeden bu tarz açıklamaların kamuoyu nezdinde yanlış bir algı yaratacağını ifade etti. Heyet, kendilerinden istenen çözüm raporunu sunarak, tazminatı ödenecek olan madencilerin zaten SGK ve TKİ'de kayıtlarının bulunduğunu, tekrar tekrar dilekçe istemelerinin bir oyalama olduğunu belirterek tazminatların tamamının 2019 bitmeden yatırılmasını talep etti. Sunulan rapor ve talepler neticesinde 5 Kasım 2019 tarihinde nihai çözüm toplantısı kararlaştırıldı.

Madenciler kararlı: Ölmek var dönmek yok!

Sermayenin istibdadı patrona istediğini verirken, işçiyi barikat kurmaya ve işçinin hakkını gasp etmeye devam ediyor. Bakanlık ve TKİ yetkililerinin beş yıl boyunca ha ödedik ha ödeyeceğiz oyalamasına karşı madenciler emeklilik ve tazminat haklarının tamamının 2019 yılı bitmeden banka hesaplarına yatırılmasını istiyor. Taleplerinin net olduğunun altını çizen maden işçileri, bu taleplerinin karşılanmaması durumunda eylemlerini sürdüreceklerini ve hatta sonuçsuz kalması halinde eylemlerinin boyut değiştireceğini söylüyor. Madenciler 5 Kasım'daki son toplantıya kadar, valiliğin keyfi ve hukuksuzca yürüyüşlerini engellediği Manisa Kırkağaç Çamı'nda nöbete devam ediyor ve en başta söylediklerini bir kez daha söylüyor; hakkımızı alana kadar ölmek var, dönmek yok!

Metal işçisi yol gösteriyor: Ya mücadele ya mücadele!

Eskişehir'de Zeytinoğlu Holding'e bağlı Entil Endüstri, Tarkon Makine ve Hapalki Döküm fabrikalarında patron, borçlarını gerekçe göstererek Eylül ayında üretimi durdurdu. Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü 500 işçi ise 4 aylık ücretlerini ve diğer alacaklarını alamadılar. Bu mağduriyeti protesto etmek ve kamuoyuna duyurmak için Birleşik Metal-İş sendikası bir eylem programı oluşturuldu. Program çerçevesinde işçiler 25 Eylül'de Eskişehir Valiliği önünde, 3 Ekim'de İstanbul'da TMSF önünde basın açıklaması, 4 Ekim'de ise Eskişehir AKP İl Başkanlığı binası önünde oturma eylemi yaptılar. Programın son eylemi ise Ankara'ya yürüyüş ve Çalışma Bakanlığı önünde basın açıklaması olarak belirlenmişti. İşçiler Eskişehir'den Ankara'ya yürüyüşe başlamadan önce, 21 Ekim'de, Eskişehir Espark AVM önünde direniş çadırı kurup açlık grevine başladılar. Polislin ablukasına ve çadırı kaldırma çabalarına, işçilerin cevabı etten duvar örerek çadırı korumak oldu.

Bütün engellemelere karşı mücadeleye devam

24 Ekim'e gelindiğinde Eskişehir'den Ankara'ya yürüyüşe başlamak ve öncesinde

basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen işçiler, polislin sert saldırısına maruz kaldı. Coplu ve biber gazlı saldırıya direnen işçilerin 32'si ters kelepçelerle, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Saldırının sonrasında Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı ve gözaltına alınmayan diğer işçiler sendika şubesinde yapılan basın açıklamasının ardından Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. Eskişehir çıkışında polis tarafından önü kesilen işçiler burada oturma eylemine başladı. Yürüyüşe katılmamaları için kasıtlı olarak akşam saatlerine kadar gözaltında tutulan işçiler de serbest bırakılmalarının ardından oturma eylemine katıldı. Çadırılarını kuran işçiler geceyi burada geçirdi.

25 Ekim sabahı tekrar yürüyüşe geçmek isteyen işçiler bu sefer polis ve jandarma ablukasıyla karşılaştı. Yürüyüşlerine müsaade edilmeyen işçiler, yandaş sendikaların yürütmesine izin veren yasaların kendileri için işlemediğini, devletin çifte standart uyguladığını belirterek tepkilerini gösterdiler. Metal işçilerinin eylemlerinin ülke çapında yankı bulması neticesinde Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı durumu görüşmek üzere işçileri Ankara'ya davet etti. Bir

heyet gönderen işçiler, görüşmeden olumsuz bir sonuç çıkması durumunda mücadelesine devam edeceklerini belirtti.

Eskişehir halkından metal işçilerine destek eylemi

Haklarını arayan işçilerin mücadelesine destek vermek amacıyla Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla 25 Ekim'de düzenlenen basın açıklaması emekçi halkın katılımıyla gerçekleşti. Basın açıklamasında metal işçilerinin mücadelesinin bütün işçi sınıfının mücadelesi olduğu ve Eskişehir halkının da mücadeleyi sahiplenmesi gerektiği vurgulandı. Açıklama, Eskişehir çıkışında direnişe devam eden işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirileceği duyurusuyla sonlandırıldı.

Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makine işçilerinin mücadelesi, diğer işçi mücadeleleri ile birlikte tüm Türkiye işçi sınıfının mücadelesi haline gelmelidir. Ekonomik krizin derinleştiği bu günlerde işçi sınıfı, haklarına gelecek benzer saldırılara karşı hazırlıklı olmalı, birlik olmalıdır. Emekçilerin üstlerine yüklenmek istenen krizin bedelini ödememek için Birleşik İşçi Cephesini örgütlemeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Birleşik Metal-İş üyesi işçilere, Adnan Serdaroğlu'na ve sendika yöneticilerine yapılan saldırı tüm işçi sınıfına yapılmıştır! Sendikalar göreve, dayanışmaya!

Eskişehir'de DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlü Entil, Hapalki, Tarkon fabrikası işçilerine yapılan sistematik baskıya, işçilerin eylemlerini arttırmasıyla vahşi bir polis saldırısı eklendi. Coplarla, kalkanlarla ve gaz kullanarak işçilere saldıran polis, birçok işçiyi gözaltına aldı. Bu şiddet rastgele değildir. Maksatlı ve planlıdır. İşçiler türlü yöntemlerle haklarını aramışlar, hak gaspı sürdükçe, sorumlu olan iktidar işçilerin taleplerine kulak tıkadıkça eylemler artmıştır. Basın açıklamalarını, fabrika işgali ve açlık grevi takip etmiş ve işçiler Ankara'ya yürümeye karar vermiştir. Biber gazını işçilerin gözünün içine sıkarak polis sadece yürüyüşü engellemek değil, işçilerin kararlılığını da kırmak istemiştir.

Polis, işçilerin yanı sıra başta Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu olmak üzere sendika yöneticilerini de hedef almıştır. Burada güdülen amaç ise açıkça tüm işçi sınıfına gözdağı vermektir. İşçiler ve Birleşik Metal-İş Sendikası baskılar karşısında yılmayarak, yürüyüşe devam ederek ve direnişi sürdürerek kararlılıklarını göstermiş, saldırının bu boyutunu püskürtmüştür.

Ancak bu yetmez! İşçi sınıfının tamamına verilmeye çalışılan gözdağına çok daha geniş çaplı bir karşılık vermek gereklidir. Birleşik

Metal-İş asla yalnız bırakılmamalıdır. Belediye AKP'den başka partiye geçince işçi hakkı savunmayı hatırlayan, İçişleri Bakanlığının polislinin ve jandarmalarının eskortluğunda, TRT'nin canlı yayın arabalarının eşliğinde Bolu'dan Ankara'ya yürüyen Hak-İş'in sessizliği özellikle utanç vericidir. Bugün konfederasyon veya sendika ayrımı yapmadan iktidarın ve özellikle İçişleri Bakanlığı'nın bu uygulamalarına karşı çıkmayan, on binlerce işçiyi temsil eden bir başkana yapılan bu muameleye sessiz kalan sendikacılar, ister Türk-İş ister DİSK ister başka konfederasyon olsun, yarın aynı muamelenin kendisine yöneleceğini bilmelidir. Bu gerçeği bile bile susmak ise işçi düşmanı politikaların suç ortağı olmak olacaktır.

İşçi ve emekçiler, kıdem tazminatı hakkının korunması, zorunlu BES ve esnek çalışma dayatmalarının püskürtülmesi, insanca çalışma koşulları ve geçinebilecek ücretler gibi en temel konularda sendikalardan ayrı gayrı demeden birlikte hareket etmelerini istiyor. Bu saldırı vesilesi gösterilecek ortak bir tepki ve sınıf dayanışması, sermayenin çok yönlü saldırısını püskürtülecek bir Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmenin vesilesi olabilir!

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi 14. Olağan Genel Kurulu:**Mücadele coşkusunu ve iradesini fabrikalara taşıyalım, MESS'e ve tüm patronlara diz çöktürelim!**

Birleşik Metal-İş Sendikasının Gebze Şubesi genel kurulu coşku ve heyecanlı bir atmosfer içinde gerçekleşti. Bu coşku ve heyecana Eskişehir'deki işçi düşmanı saldırılara karşı öfke eşlik etti. Divan başkanlığına seçildikten sonra konuşma yapan Adnan Serdaroğlu, saldırıyı yapan iktidarı sermayenin iktidarı olarak tanımladı ve işçiler adına bu saldırının hesabını soracaklarını ilan etti. Tüm delegasyon ortak bir vurgu ile Eskişehir'de metal işçilerine ve Adnan Serdaroğlu başta olmak üzere sendika yöneticilerine yapılan saldırıyı kınadı. Bu atmosferde gerçekleşen genel kurulun sonunda ise mücadeleci işçilerin istediği oldu ve sandıktan değişim çıktı. Sarkuysan Baştemsilcisi Selçuk Çifci'nin başkanlığındaki liste (Selçuk Çifci-Şube Başkanı, Fehmi Elmacı-Şube Sekreteri, M.Hanifi Orhan-Şube Mali Sekreteri, Tarık Dikmen-Şube Örgütlenme Sekreteri, Faruk Kaya-Şube Eğitim Sekreteri) 109 oy alarak iki dönemdir şube başkanı olan ve 101 oy alan Necmettin Aydın'ın listesini geride bıraktı.

tal işçileri yeni yönetimden, MESS sürecinden başlamak üzere çok daha etkili ve mücadeleci bir pratik sergilemesini bekliyor. Elbette ki genel kuruldaki mücadele coşkusunu fabrikalara taşımak sadece yönetimin değil, tüm öncü işçilerin görevi.

İlkesizliğe son!

Sendika genel kurulları işçi demokrasisinin organları olarak ilkelerin ve sendikal anlayışların yansıdığı ve tartışıldığı ortamlar olmalıdır. Metal işçisinin beklentisi de bu yöndedir. Koltuk için yapılan ilkesiz ittifaklar metal işçisinden tevccüh görmemiştir, görmeyecektir de. Dün *Evrensel* gazetesinin paylaşımlarını beğendiği için işçileri uyarın, bu çevreyi destekleyenleri adeta istenmeyen adam ilan eden bir yönetim genel kurul hesaplarıyla aynı çevrenin adayını listesine

Gebze şube kongresi MESS Grup Sözleşmeleri sürmekte iken gerçekleşmiştir ve bu durum kongrenin önemini bir kat daha arttırmıştır. Gebze şube genel kurulu, en az metal işçileri kadar patronlar tarafından da yakından takip edilmekteydi. Sonucun metal işçilerini sevindirdiği kadar patronları da üzüp tedirgin ettiği bir gerçek.

Şimdi MESS düşünsün

Kocaeli'nin Gebze ilçesi Türkiye işçi sınıfının her dönem önemli bir merkezi olmuştur. Gebze şubesi ise hem Birleşik Metal-İş hem de genel olarak metal işçilerinin mücadelesinde merkezi bir rol oynamıştır. Tüm bunlara ek olarak Gebze şube kongresi MESS Grup Sözleşmeleri sürmekte iken gerçekleşmiştir ve bu durum kongrenin önemini bir kat daha arttırmıştır. Gebze şube genel kurulu, en az metal işçileri kadar patronlar tarafından da yakından takip edilmekteydi. Sonucun metal işçilerini sevindirdiği kadar patronları da üzüp tedirgin ettiği bir gerçek. Yeni şube başkanı Selçuk Çifci'nin "tecrübesiz ve işverenleri tanımayan" eleştirilerine "esas patronlar bizi tanıyacak" diyerek cevap vermesi anlamlı bir meydan okuma oldu. Zira Gebze'de metal işçisinin değişim isteğinin en önemli sebeplerinden biri şube yönetiminin işçilere patronların ağzıyla konuşması ve uzlaşmacı bir tutum almasıydı. Me-

alıyor ise, bu çevrenin temsilcileri ise koltuk beklentisiyle listeye girip dün arkasından hakaret ettiklerini elleri patlayıncaya kadar alkışlamaya başlıyor ise burada elbette ilkedden, tutarlılıktan bahsedilemez. Metal işçisi bu ilkesizliğe gereken yanıtı hem delege seçimlerinde hem de genel kurulda vermiştir. Sosyalistler koltuk için bürokrasiyle kol kola girmemelidir. Sosyalistler, sınıf mücadelesinde sermayeye karşı yan yana olması, aynı yürüye de birlikte vurmaları gerekenlerdir. Bu yanlış düşen sosyalistlerin tutumlarını değiştirmelerini umuyoruz. Sınıfın çıkarları ve birliği dışında sosyalistleri ileriye taşıyacak bir yol yoktur. **İşgal, grev, direniş sloganları**

Eski yönetim yoğun eleştirilere en çok sendikaların üye sayısını arttırdıklarını söyleyerek cevap verdi. Ancak son dönemde işgal ve grevle sendika bünyesine katılan HT Solar ve ZF Sachs fabrikalarının tercihlerini değişimden yana kullanması ve bunu kürsüden coşkuyla şekilde

ifade etmeleri tartışmaya farklı bir boyut kattı. ZF Sachs işçileri mücadelelerinde şube yönetimini yanlarında görmediklerini örnekleriyle anlattılar ve mücadelelerini yönetimin sayesinde değil bir anlamda ona rağmen başarıyla ulaştıklarını söylediler. HT Solar baştemsilcisi ise eğitimleri fabrikalarda yapmayı, işçileri daha fazla bilinçlendirmeyi, örgütlenme seferberliğine gitmeyi önerdiği ve sendikada işçilerin denetiminin önemini anlattığı konuşmasını bitirdiğinde salon işgal, grev, direniş sloganları ile inlerken tartışma da büyük oranda noktalanmıştı.

Emekçi kadınlar en öne!

HT Solar Baştemsilcisi Gamze Fırat, denetleme kuruluna seçilerek yönetimdeki tek kadın işçi oldu. Erkek egemen bir sektör olan metal iş kolunda bunun önemli bir başlangıç olduğu söylenebilir. Çünkü sendika yönetimine vitrin kaygısıyla getirilmiş değil, "emekçi kadınlar en öne" şiarıyla hem patronlara karşı mücadeleyi omuzlayan hem de bu ilkeyi sendikaya kabul ettirmek için kolları sıvamış biri olarak seçildi. Önümüzdeki dönemde Gebze'de kadın metal işçilerinden başlayarak tüm emekçi kadınların örgütlenmesinde önemli bir atılımın koşulları hazırlanmaktadır.

Sendikaya üye ol, sahip çık denetle!

Devrimci İşçi Partisi ve *Metal İşçisinin Sesi* bülteni olarak Birleşik Metal-İş şubesindeki değişimi destekliyoruz. Bu doğrultuda ortaya çıkan örgütlenme seferberliği iradesini sahipleniyoruz. Elbette ki bizler sadece ve sadece işçi sınıfının çıkarlarını ve birliğini savunan, sınıf mücadeleci işçilerin sendika yönetimlerinde olmasını savunan devrimci işçiler olarak yeni yönetimin sınıf mücadelesi doğrultusunda attığı her adımın destekçisi olacağımız gibi metal işçisinin taban örgütlenmelerini ve sınıf bilincini ilerletmek üzere faaliyetlerimize devam edeceğiz. Gebze'de tüm metal işçilerini sınıf mücadelesini büyütmek üzere Birleşik Metal-İş'e üye olmaya, sahip çıkmaya ve denetlemeye çağırıyoruz.

Levent Dölek**Metal işçisi MESS'in sinsiyine nasıl cevap vermeli?**

MESS grup sözleşmesi toplu pazarlıklarının ilk iki oturumu yapıldı. Gazetemiz matbaada olduğu esnada muhtemelen üçüncü oturumlar da tamamlanmış olacak. Toplu pazarlıklarda en önemli maddeler her zaman en son bırakılmıştır. Zam oranı, sosyal haklar vb. maddeler en son oturumlarda konuşulacak ve esas bilek güreşi orada yaşanacaktır. Ancak bu sefer en önemli madde ilk oturumda gündeme geldi. MESS, sözleşmenin üç senelik olmasını istedi. DİSK Birleşik Metal-İş kabul etmiyoruz, tartışmayız dedi. Türk Metal de aynı şekilde kabul etmedi ama onlar MESS'le tartışmanın daha sonraya ertelenmesinde anlaşılar. Birleşik Metal'in iki senelik sözleşmeyi kırmızı çizgi olarak kabul etmesine karşın Türk Metal'in ikircikli tutumunu görmemek mümkün değil. Belli ki kırmızı çizgiyi çekecek olan yine Pevrul Kavlak değil Türk Metal'li metal işçileri olacaktır.

Evet, zam oranlarından da, sosyal haklardan da daha önemli olan madde sözleşme süresi ile ilgili olandır. Bunun en önemli sebebi MESS'in stratejik bakış açısıyla sendikaların gücünü kırmak, sektörde toplu sözleşme düzenini gevşetmek istemesidir. Eğer bu gerçekleşir ve sektörde üç senelik sözleşme yerleşirse orta ve uzun vadede ücretler nispi olarak düşecek, metal işçisi koşullarını iyileştirmek bir yana pek çok kazanımını kaybetmekle yüz yüze kalacaktır. Bu yüzden MESS bu sefer çok daha sinsiyine bir planla geliyor. Patronların taktiklerini üç senede daha katı, zam oranlarında daha uzlaşmacı bir tutum olacak şekilde belirlediği anlaşılıyor. Büyük tuzak kuruyorlar, Türk Metal ikircikli tutumuyla metal işçisinin bu tuzağa çekilmesine zemin hazırlıyor.

Tüm metal işçileri her zaman olduğu gibi öncelikle zam oranlarına gözünü dikti. Birleşik Metal yüzde 34 ile Türk Metal yüzde 26 ile masaya oturdu. MESS patronları sadece yüzde 26'yı değil yüzde 34'ü de rahatlıkla karşılayabilecek durumdadır. Enflasyon, hayat pahalılığı yaratarak işçiyi can evinden vuruyor. Metal işçisi talep ettiği zam oranları ile koşullarını iyileştirmekten çok kayıplarını gidermeye çalışıyor. Patronların durumu ise çok farklı. Enflasyonla el ele giden Türk Lirası'nın değer kaybı ihracat ağırlıklı sektörde patronlar için avantaja dönüşmektedir. Bakmayın kriz var diye ağlaşmalarına... Geçtiğimiz yıl Mercedes yöneticisini Hannover'deki uluslararası ticaret fuarında krize rağmen şirketlerinin ne kadar kârlı olduğunu anlatırken suçüstü yakalamıştık. Şöyle diyordu Mercedes yöneticisi Ulrich Bastert: "Türkiye'de ürettiğimiz otobüsleri yüzde 50'ye yakın oranda yerli kaynaklardan tedarik ediyoruz. Bu açıdan baktığımızda TL'deki değer kaybından geçici olarak bir avantajımız var diyebiliriz. Bunun yanında işçilik maliyetlerimizde de avantaj elde ettik."

İşçiyi Türk Lirası ile ödeme yapan, dışarı Avro ile satış yapan MESS patronları krizi işte böyle fırsata çevirmektedir. İşte bu yüzden bugün sözleşme masasında konuşulan zam oranlarını kolaylıkla karşılayabilecek durumdadırlar. Ve yine bu sebeple sözleşme masasında üç senelik sözleşmeyi dayatıyorlar. Sektörde yapılan toplu sözleşmelerde esas zam ilk altı ay için ödenmektedir. Her metal işçisi şunu bilmektedir ki önümüzdeki 10 senede 5 sözleşme yapmakla 3 sözleşme yapmak arasında uçurum vardır. Dolayısıyla metal işçisi 2 senelik sözleşme konusunda son derece duyarlıdır. MESS'le sendikalar baş başa kalsa bugün Türk Metal de dahil olmak üzere bu dayatmayı kabul edecek bir sendika bulamazsınız. Ama tabii ki MESS burada hükümetine güveniyor. İşçilerin dayatmalara karşı en önemli silahı olan grevi, hükümetin grev yasaklamasıyla kırmayı, patronları yana taraflı olan Yüksek Hakem'e giderek işi halletmeyi planlıyor.

Bu noktada sarı sendika, MESS'in oyununa dahil olursa şöyle diyecektir: "Nasıl olsa grev kararı alsak da yasaklanıyor, yüksek hakem de 3 senelik sözleşmeye karar verecek, iyisi mi biz 3 seneyi kabul edelim, karşılığında yüksek zam isteyerek kaybımızı telafi etmeye çalışalım." Bunu ya da buna benzer sözleri duyduğunda metal işçisi kapanın içine çekildiğini anlamalıdır. Şiddetle ve kesin bir şekilde bu tür bir pazarlık reddedilmek zorundadır. "Grev yasağı" bir korkuluktur. Ötesi değildir. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi kongresinde Eskişehir'de işçilere yapılan gazlı saldırının ardından kürsüye çıkan Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, Eskişehir'in hesabını soracağız derken 2015'teki MESS grevlerinin yasaklanmasıyla ilgili elde ettikleri hukuki kazanımları hatırlattı. Geçtiğimiz yıl, Anayasa Mahkemesi, 2015'te yasaklanan MESS grevleriyle ilgili hükümeti mahkûm etmiş ve grevi yasakladığı için devlete 50 bin lira manevi tazminat cezası kesmişti. MESS'i uyardı, "sakın ola grev yasağına güvenmeyin, olası bir grev yasağını tanımayacağız" dedi.

İşçi için bugün grev yasağı ne kadar sadece bir korkuluktan ibaret ise, grev yasağını tanımayma iradesi gösterecek ve ne olursa olsun greve devam ederek üretimden gelen gücünü kullanacak olan işçiler de, MESS'e karşı bir o kadar büyük ve gerçek bir güçtür. Pevrul Kavlak'ın MESS'in karşısında araladığı kapıyı bugünden hem yasadışı hem de gayri meşru olan grev yasaklarını tanımayarak diyerek MESS'in suratına kapatmalıyız. Masaya elinde hükümetin sopasıyla oturan MESS'i müzakerelerle, ikna edici sözlerle işçinin hakkını vermeye razı etmeyi düşünen varsa yazık ona! İş masada çözülecekse de bu, ancak, MESS karşısında gerçek bir grev tehdidi gördüğünde mümkün olacaktır. Grev hakkı grev yaparak kazanılır. Yarından tezi yok fabrikalarda grev hazırlıklarına başlamak gerekir. Seferberlik zamanı! Herhangi bir greve değil yeni Kaveller yaratmaya hazırlanıyoruz!

Yılmaz Tan

Kapitalizmi aklamaya hayır!

Biri daha eski, diğeri geçen aydan iki habere dikkatinizi çekmek istiyorum. Her iki haberin de ortak noktası, günümüz dünyasının en can alıcı toplumsal sorunlarından olan ve geçtiğimiz ay “iklim grevi” adı altında bir dizi eylemin gerçekleştirildiği çevre krizi ile ilişkili olması. “Dünyada çevreyi en çok kirleten şirketler” başlığıyla verilen ilk haberde, sivil toplum kuruluşu olan Karbon Bildirim Projesi tarafından hazırlanan rapora göre 1988 yılından bu yana küresel sera gazı salınımının yüzde 71’ini, aralarında dünyanın en büyük enerji şirketleri ExxonMobil, Shell, BP, Chevron ve Saudi Aramco’nun da bulunduğu sadece 100 şirket gerçekleştiriyor (*Hürriyet*, 26.07.2017). İkinci haberde ise, Japonya’da mahkemenin 160 bin insanı yerinden eden Fukuşıma nükleer faciasında santral işletmesinde çalışan ve cezai ihmalle yargılanan üç eski yöneticinin beraatine (aklanmasına) karar verdiği belirtiliyor (*Euronews*, 19.09.2019). Bu karar nükleer santralin etrafındaki bölgeyi yaşanmaz hale getiren ve Japonya’da gelecek nesillere büyük çevresel zararlar veren nükleer faciadan (Fukuşıma nükleer felaketininin, 26 Nisan 1986’da Sovyetler Birliği döneminde Çernobil Nükleer Santrali’nde yaşanan kazadan sonraki en büyük nükleer felaket olarak kabul edildiğini hatırlayacak olursak) kimsenin sorumlu tutulmayacağı anlamına geliyor. Bu haberlerden neden bahsettiğimizi merak eden okuyucudan biraz sabırlı olmasını rica edelim.

Dünya ekonomisinin 2008 küresel krizini aratmayacak, belki de daha derin bir durgunluğun 2020 yılında gerçekleşmesi olasılığının arttığı, önde gelen burjuva çevrelerde geniş kabul görüyor. ABD ile Çin arasında şiddetlenen ticaret savaşı, ABD ekonomisinde büyümenin yavaşlaması, Alman ekonomisinin uzun bir durgunluğa girmiş olması, Çin’in geçtiğimiz 30 yılın en düşük büyüme hızına sahip olması, başını Arjantin ve Türkiye’nin çektiği gelişmekte olan ülkelerde ekonomik krizin devam etmesi, küresel çapta yeni bir durgunluğun yaklaşmakta olduğunu belirtilebilir. Bu gelişmeler karşısında daha çarpıcı olanı ise, uluslararası burjuva çevrelerin geldiğini gördükleri, üstelik geçtiğimiz 11 yıl boyunca kemer sıkarak, para basarak ve faizleri indirerek üstesinden gelmeye çabalamaya rağmen sonuç alamadıkları büyük durgunluk karşısında çözümsüz ve çaresiz halde bulunmaları. *The Economist* dergisi merkez bankalarının artık elinde ekonomiyi canlandırarak araç kalmadığını itiraf ediyor. Bu çözümsüzlük karşısında Şili’den Cezayir’e, Fransa’dan Sudan’a, Haiti’den Arjantin’e halklar ekonomik krize, işsizliğe, yoksulluğa karşı ayaklanıyorlar. Uluslararası burjuvazi, daha da derin bir durgunluk neticesinde patlak verebilecek olası ayaklanmalar ve devrimler karşısında tedirgin, ekonomik kriz ve savaş ortamı gerekçesi ile emekçileri sindirmeye, işsizliğe, yoksulluğa duyulan haklı ve meşru öfkeyi “sopa” ile bastırmaya çalışıyor. Bu doğrultuda başvurdukları başlıca gerekçe “milli güvenlik”. İşte şimdi yukarıda değindiğimiz iki habere neden başvurduğumuz anlaşılacaktır. Yukarıdaki somut örnekler şunu açıkça ortaya koymaktadır: Bir ülkenin hatta dünyanın “güvenliğini”, daha fazla kâr peşinde tehlikeye atanlardan hesap sor(a)mayanlar, bilakis onları hep aklayanlar, iş emekçilerin grev haklarının yasaklanması, işsizlik, güvence-siz çalışma ve yoksulluk karşısında gösterdikleri meşru tepkilerine geldiğinde, “milli güvenlik” gerekçesini ileri sürmektedirler. Kanımızca bu kavram, yerli ve uluslararası burjuvazinin vermekte olduğu sınıf mücadelesinde önümüzdeki döneme damgasını vurmaya devam edecektir.

“Milli güvenlik” gerekçesi altında yürütülen bu sınıf saldırısını neden tersine çevirmeyelim. Tüm emekçilerin ve yoksul halk kesimlerinin “Asıl emekçinin yararına olan ülkenin yararınadır” şiarı etrafında mücadele ettiği bir birleşik emek cephesini inşa etmeye neden şimdiden başlamayalım. Üstelik buna Şili halkının IMF’nin kemer sıkma dayatması karşısında gösterdiği isyanda öne çıkan sloganı da eklemeyi unutmadan: “Yoksullar için ekmek yoksa zenginler için de barış yok”!

Ankara mutabakatından NATO zirvesine emperyalistlerin “Barış Pınarı” tutumu: “İstemem yan cebime koy...”

Devrimci İşçi Partisi’nin başından itibaren söylediği gibi ne Türkiye ABD’ye rağmen askeri harekât yapıyor ne de ABD Suriye’den ayrılıyor. Akan kardeş kanı üzerinden emperyalist planlar yürümeye devam ediyor. ABD ile yapılan Ankara mutabakatı ve ardından operasyona son verilmesi, sürecin Amerikan planları çerçevesinde ilerlemesini garanti altına almıştı. Daha sonra Brüksel’de yapılan NATO zirvesi ise emperyalistlerin oynayacak daha çok oyunları olduğunu gösteriyor. Gelişmeler bizim analizlerimizi doğruluyor.

ABD Suriye’den çıkmıyor, NATO gelmeye hazırlanıyor

ABD asker çekmek bir yana Suriye’deki petrol bölgelerindeki işgalini derinleştirme-ye hazırlanıyor. ABD’nin önde gelen yayın organlarından *Newsweek* dergisinin üst düzey bir Pentagon yetkilisine dayandırarak yaptığı habere göre ABD, Suriye’nin doğusundaki petrol bölgelerine 30 tanktan oluşan bir zırhlı tugay konuşlandıracak. ABD Başkanı Trump Barış Pınarı harekâtının ardından attığı bir tivitte “petrolü kurtardık”

diyerek sinyali vermişti. Trump daha sonra “Kürtlerin artık petrol bölgesine ilerlemesinin zamanı gelmiştir” diyerek Suriye’nin kuzeydoğusundan çekilen YPG güçlerini petrol bölgelerinde Amerikan jandarması olarak kullanma niyetinde olduğunu da açık etti. ABD, Suriye’den çekilme tartışmaları sürerken ülkenin güneyindeki El Tanf üsündeki askeri varlığını sonlandırmayacağını da baştan söylemişti.

Devrimci İşçi Partisi’nin Barış Pınarı harekâtı vesilesiyle bir NATO koridoru kurulmak istendiğine dair değerlendirmesi de sahada somut karşılığını bulmaya başladı. ABD ve Türkiye’nin iş birliği zaten genel anlamda harekâta bir NATO çerçevesi sunuyordu. Ancak harekâtın ardından Brüksel’de yapılan NATO zirvesinde özellikle Almanya tarafından doğrudan NATO’nun süreci müdahil olması önerildi. NATO Genel Sekreteri Stoltenberg teklife sıcak baktığını söyledi. ABD Savunma Bakanı Esper tabii ki hemen destekledi. Fransız Cumhurbaşkanı Macron, “Avrupa Ortadoğu’da küçük ortak olmaya devam edemez” deyip harekâtı vesile ederek bölgedeki emperyalist nüfuzunu arttır-

maya niyetli olduğunu açıkça ilan etmişti. Bir NATO diplomatı ise, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar’ın Alman mevkidaşı, Merkel sonrası için başbakanlığa hazırlanmakta olan Kramp-Karrenbauer ile yaptığı ikili görüşmede NATO teklifine açık olduğunu söylediğini aktardı. Türkiye’nin ısrarla Suriye devleti ve Esad aleyhindeki tutumunu sürdürmesi, TSK ve ÖSO güçlerinin yer yer Suriye ordusu ile çatışmaya girmesi hem ABD hem de Avrupalı emperyalistlerin NATO koridoru perspektifiyle gayet uyumlu görünüyor. Türkiye ile Soçi mutabakatını imzalayarak sınır bölgesine yerleşen Rusya ise haliyle bu girişime net bir şekilde karşı çıkmakta.

Büyük oyunu bozduk derken oyuna gelmek

AKP iktidarı ve destekçileri “büyük oyunu bozduk” derken emperyalizmin oyununun tam ortasına düşmüş durumdadır. Rusya ile yapılan Soçi mutabakatının birçok maddesi ne kadar soyut ve muğlak bırakılmışsa Türkiye’nin NATO üyeliği de tam tersine somut ve bağlayıcı bir ilişki olarak karşımızda durmaktadır. ABD, elindeki yaptırım sopsıyla Türkiye’yi hizaya sokmakta, Suriye’deki emperyalist planlarında yüksek maliyetli işleri Türkiye’ye, tehlikeli işleri Kürtlerle havale etmekte, kendisi petrolü kurtarıp oyununu oynamaya devam etmektedir. Türk ve Kürt halkları, eşitlik, kardeşlik ve özgürlük temelinde birleşip sömürgecilğin ve emperyalizmin karşısına çıkmadıkça bu oyunun bozulmasına imkân yoktur.

Fransa Başkonsolosluğu önünde Filistin Dostları eylemi: Corç Abdullah’a özgürlük! Filistin’e özgürlük!

Atina/ Yunanistan

Samidoun Esirlerle Dayanışma Ağı, Ekim ayını 1984 yılından beri Fransa’da tutuklu bulunan Lübnanlı devrimci Corç İbrahim Abdullah ile dayanışma ayı ilan etti. 19 Ekim Cumartesi günü Fransa’da Abdullah’ın tutuklu bulunduğu hapishanenin önünde yapılan eylemle aynı gün Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları Corç Abdullah’ın Fransız emperyalizminin elinde tutukluluğunu protesto etmek için İstanbul Taksim’deki Fransa Başkonsolosluğu önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları üyeleri dünyanın dört bir yanın-

da Corç Abdullah’ın özgürlüğü için eylem yapanlarla birlikte tutukluluğunun 35 yılını doldurmak üzere olan Abdullah’ın bir an önce serbest bırakılmasını talep etti. Türkçe, İngilizce ve Arapça “Corç Abdullah’a özgürlük pankartının arkasında toplanan Filistin Dostları eylemde “Abdullah’a özgürlük, Filistin’e özgürlük!”, “Tutsaklara özgürlük, Filistin’e özgürlük!”, “Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!”, “Nehirden denize özgür Filistin!” sloganlarını attılar. Filistin Dostları eylemde taşınak üzere yanlarında Filistin bayrağı da getirmişti. Ancak bir yandan meydanlarda, mitinglerde Siyonizme karşı nutuklar atan, Filistin dostu

olmaktan bahseden; diğer yandan Filistin halkının arkasından Siyonizmle ilişkiler kurran, anlaşmalar imzalayan AKP hükümetinin polisi, Filistin bayraklarının açılmasını engelledi.

Atina’da da 24 Ekim’de Filistin’le Dayanışma Komitesi, Corç Abdullah’a özgürlük talebiyle Yunanistan Parlamento Binası’nın karşısında bulunan Fransa Büyükelçiliği önünde eylem yaptı. Filistin’le Dayanışma Komitesi içinde bulunan Devrimci İşçi Partisi’nin Yunanistan’daki kardeş partisi EEK de eyleme katılarak Corç Abdullah’a özgürlük talebini ve Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltti.

Corç Abdullah kimdir?

Hayatını emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleye adanmış Lübnanlı komünist bir devrimci olan Corç Abdullah, Lübnan Silahlı Devrimci Grupları (LSDG) adlı örgütün kurucusu olma suçlamasıyla Fransa’da 1984 yılında tutuklandı. LSDG, Siyonist İsrail Fransa ve ABD’nin desteğiyle Lübnan’ı işgal ettiğinde, bir yandan Siyonist işgal güçlerine karşı çarpışırken, işgalcilere karşı direnişi emperyalist ülkelere de taşıdı. Siyonist işgalin sponsorlarını, finansörlerini, silah tüccarlarını ve komuta kademesinde bulunanları hedef aldı. Corç Abdullah da, LSDG’nin başarılı bir operasyonla ABD’nin Fransa’daki askerî ateşesi Charles R. Ray’i ve Siyonist oluşumun istihbarat örgütünün Fransa’daki başı Yaakov Bar-Simantov’u öldürmesinden sorumlu olduğu gerekçesiyle Fransa devleti tarafından tutuklandı. Tutuklandıktan 14 yıl sonra hukuki açıdan serbest bırakılması mümkün hale gelmişken, Fransız emperyalizmi Corç Abdullah’ı esir tutmaya devam etti.

Emperyalistler ve sömürgeciler ne derse desin Türk ve Kürt halkları düşman değil kardeştir!

Trump Türk ve Kürt halkı için “onlar doğal düşman yüzyıllardır savaşıyorlar” iftirasını atıyor. Doğal düşman varsa bu olsa olsa emperyalizmdir. Kürdün özgürlüğü Türke de Araba da tehdit değildir. Bilakis Kürdün esareti Türkün de Arabın da esaretidir. Çünkü bir başka halkı ezen bir halk özgür olamaz. Bugün görüldüğü gibi, kendisi de emperyalizme köle olur üstelik! Emperyalistler ve sömürgeciler ne derse desin halklar kardeştir!

Ateşkes görüşmeleri için ABD heyeti Türkiye’ye doğru yola çıkarken, Amerikan devleti gayet kasıtlı ve planlı bir biçimde Trump’ın Erdoğan’a yolladığı mektubu basına sızdırdı. Öyle ki ellerinde uzun bir yaptırım listesiyle gelen ABD heyeti için sadece Türkiye’nin Amerikan planının içinde kalması sağlamak yetmiyordu. ABD patronun kim olduğunu herkese göstermeliydi. Muhatabı, Trump’ın küfür kıyamet mektubunu yutmuş olabilirdi ama bunu dünya alemin bilmesini istediler.

Trump’ın hakaretlerine cevap yok

Trump’ın Barış Pınarı harekâtının başladığı 9 Ekim tarihini taşıyan mektubuna, harekâtı başlatarak sahada cevap verdik diyorlar. Oysa mektupta “askeri harekât yapmayın” diye bir ifade geçmiyordu. Nitekim bir gün öncesinde de attığı tivitlerde Türkiye’nin F-35’lerin önemli çelik parçalarını ürettiğinden ve İdlib’te ABD’ye büyük yardımları dokunduğundan bahsederek, Amerikan kamuoyunu Türkiye’nin ne kadar önemli bir NATO müttefiki ve ticaret ortağı olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Harekât başladıktan sonra da yine attığı tivitlerde “Türkiye kuralına göre oynamaz ise” yaptırım uygulanacağından bahsetti. Kuralları ABD koymuştu. Türkiye’nin kuralları içinde kalmasını da sağladı. Yani o mektuba sahada verilen cevap gereğini yapmaktan ibaretti.

Trump hakaretin büyüğünü Türk ve Kürt halklarına etmiştir

Ama Trump hakaretin büyü-

ğünü Erdoğan’a etmedi. En büyük hakaret ve aşağılamayı “Ben biraz kavga etmeleri gerekiyor dedim. Okul bahçesindeki iki çocuk gibi kavga etmelerine izin vereceksiniz, sonra da ayıracaksınız. Birkaç gün kavga ettiler ve oldukça şiddetliydi. Biz oraya gittik ve ara vermelerini istedik” diyerek Türk ve Kürt halklarına yaptı. Orası ne okul bahçesiydi ne de çocukların masum bir kavgasıydı yaşanan. Kardeş kanı aktı! Yüzlerce insanın, sadece askerlerin değil sivillerin, hatta bebelerin öldüğü çatışmalardan sonra Trump yine gevrek gevrek gülerken “onlar doğal düşman yüzyıllardır savaşıyorlar” iftirasını atıyor, bir de üzerine yüzü kızarmadan “tek bir damla Amerikan kanı akmadı” diyordu.

Başkası ne yaparsa yapsın, biz bu hakareti yutacak mıyız? Akan kardeş kanının hesabını sormayacak mıyız? Menderes hükümeti Türk askerini Amerikan emperyalizmine destek olarak Kore’ye yollarken ABD Savunma Bakanı Dulles, “en ucuz müttefik askeri Türkler, Türk askerinin maliyeti 23 cente denk geliyor” demişti. Şovenizmle gözü kör olmuş olanlar şimdi ABD’ye üstüne para vermeye bile hazırlar!

Dün öyle bugün böyle...

Milli güvenlik mi dediniz? Tam bir sene önce Erdoğan, harekât yapılan bölge için bakın ne demişti: “Şu anda Fırat’ın doğusunda öyle ciddi manada rahatsız edici şeyler yok. Çünkü, Fırat’ın doğusu diye zikredilen yerlere şöyle ağırlıklı baktığımız zaman oralarda adeta çölü görürsün. Burada önemli olan şey Fırat’ın doğusunda Deyrizor’dur. Çünkü, orası bir enerji potansiyelidir.” Bir yıl önce

“öyle ciddi manada sıkıntılı rahatsız edici şeyler yoktu” çünkü geçtiğimiz sene ABD’nin planında, Suriye’deki petrol bölgelerini koruma görevini Türk ordusuna vermek vardı. Bu sene ise petrolü koruma ihalesi YPG’ye verilmiş. Trump, “Kürtlerin petrol bölgesine yönelme vakti gelmiştir” diyor. “Çöl”de güvenli bölge kurma ihalesi ise Türkiye’ye bırakılmış. Güvenli bölge ihalesi de yeni değil. 2014’te Türkiye Suriye içinde güvenli bölge oluştursun diye yırtınan Fransa Cumhurbaşkanı Hollande’dı. Dahası var, aynı dönemde PYD lideri Salih Müslim Ankara’da ağırlandıktan sonra verdiği bir röportajda Türkiye ile ortak bir güvenlik koridoru oluşturmayı tartıştıklarını açıklamıştı. Evet, bırakın yüzyıllarca savaşmayı daha beş yıl öncesine kadar durum çok farklıydı. Emperyalizmin çıkarları öyle gerektirdiğinde tehditte de terörden de bahsedene yoktu.

Doğal düşman emperyalizmdir! Halklar kardeştir!

Doğal düşman varsa bu olsa olsa emperyalizmdir. Kürdün özgürlüğü Türke de Araba da tehdit değildir. Bilakis Kürdün esareti Türkün de Arabın da esaretidir. Çünkü bir başka halkı ezen bir halk özgür olamaz. Bugün görüldüğü gibi, kendisi de emperyalizme köle olur üstelik! Emperyalistler ve sömürgeciler ne derse desin halklar kardeştir!

Armağan Tulun

Tüm dünyada halklar ayağa kalkıyorken Türkiye’deki hürriyet mücadelesi ne kadar ara verebilir?

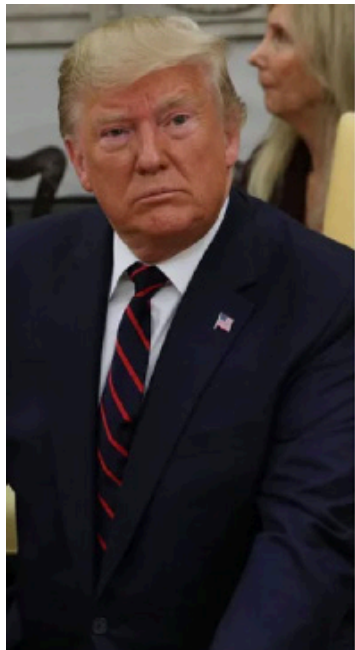
Önce Kaz Dağları’nın Kanadalı bir emperyalist şirkete peşke çekilmesine karşı mücadele, ciddi bir kitlelilik kazandı. Ardından barolar, adli yıl açılış töreninin Beştepe’de yapılmasının, yürütmenin yargı üzerindeki sultasının açık bir simgesi olacağını söyleyerek Beştepe’ye gitmeyi reddetti. Bu, Erdoğan’ın davetini reddetmek, istibdada meydan okumak anlamına geliyordu. Aynı günlerde bambaşka bir alanda, kültürel alanda herkesi etkileyen bir olay yaşandı. Bir dizi rap şarkıcısının kolektif üretimi olan Susamam şarkısı bir anda yayıldı. Muhalefet dozu düşük, ele aldığı konular sınırlı olsa da önemli olan halkın bir anda teveccüh göstermesi, bir bakıma insanların hislerine tercüman olduğu için karşılık bulmasıydı. Tüm bunlar yerel seçimlerde AKP ve müttefiklerinin tam bir hezimet yaşamasının ardından gerçekleşti. Bu canlanma emarelerinin istibdad cephesi içindeki çelişkilerin yoğunlaştığı bir döneme denk gelmesi, sürecin bir yükselişe doğru evrilme ihtimalini güçlendiriyordu.

Ekim ayında Barış Pınarı harekâtının başlaması ile birlikte bunun aksi yönde bir rüzgâr esmeye başladı. İstibdad cephesi tüm bölünme ve çelişkilerin yarattığı ortamda gücünü konsolide ederek gemisini ilerletmek için yelkenlerini şovenizm rüzgârları ile doldurma yoluna gitti. CHP’den İyi Parti’ye Amerikan muhalefeti de aynı yönde kürek çekerek iktidara destek oldu. İstibdad cephesi seçim yenilgisinin yaralarını sardı, tamamen iyileşme de hiç değilse ağrısını, sızısını duymaz oldu. Ama bütün bunlara rağmen, harekât öncesinde var olan eğilimin tersine döndüğü, canlanma ile birlikte bir yükseliş ihtimalinin ortadan kalktığını söylemek mümkün değil. Çünkü hem halkın bağrında mücadele dinamikleri tamamen sönmedi hem de istibdad cephesinin kendi içindeki çelişkiler, derinleşen ekonomik kriz koşulları ve onun yarattığı etkiler devam ediyor.

Adli yıl açılışında Beştepe’ye gitmeyerek istibdada kafa tutan barolar yine sahneye çıktı. Daha önce İstanbul, Ankara, Antalya, İzmir, Aydın, Adana ve Bursa baroları, “yargı bağımsızlığını zedelediği” gerekçesiyle, Türkiye Barolar Birliği (TBB) Başkanı Metin Feyzioğlu’na olağanüstü genel kurul çağ-

rısı yapmış ancak kendileri olağanüstü genel kurulu toplamak için yeterli sayıya ulaşamamıştı. Metin Feyzioğlu bir televizyon programında, “eğer silahlı güçler sivilleri kendilerine kalkan yapıyorsa saldırıya uğrayan devlet sivillerin hayatını korumak zorunda değildir” diye konuşunca, başka barolar da harekete geçti ve olağanüstü genel kurul çağrısı için yeterli sayıya ulaşıldı. ODTÜ’de askeri hareketin yarattığı atmosferi fırsat bilerek, bayrak yürüyüşü adı altında yapılan faşist provokasyon, ODTÜ öğrencilerinin ve emekçilerinin kararlı duruşuyla engellendi ve boşa düşürüldü. Çapa’da, bambaşka bir konuda, depreme karşı dayanıksız binalarda hastaların ve kendilerinin can güvenliği olmadığı için emekçiler iş bıraktı. İşçi mücadeleleri de devam etti. Zeytinöğlü Holding’e bağlı Entil Endüstri, Tarkon Makine ve Hapalki Döküm işçileri Eskişehir’den Ankara’ya yürümek istedi. İstibdadın polisinin saldırısına maruz kaldı. Gözaltına alındı, yaralandı ama yoluna devam etti. Soma madencileri, jandarma ablukasına rağmen direnişini sürdürüyor. Eaton’da, Ataşehir ve Maltepe Belediyelerinde işçiler mücadele ediyor.

ABD ile Türkiye arasında imzalanan anlaşma ile askeri operasyona önce ara verilmiş 120 saat sonra da harekât durdurulmuştu. Halkın bağrında alttan alta gelişen canlanma göstergeleri açısından da belki sadece bir “ara verme”den bahsedebiliriz. Diğer yandan tüm dünyada yüreğimizi umutla ve heyecanla dolduran günlerden geçiyoruz. Dünyanın bir ucunda önce Ekvador’da şimdi Şili’de halk ayakta. Avrupa’da Katalonya, bizim coğrafyamızda Lübnan halkı isyan dalgasına katıldı. Komşumuz Irak’ta isyan dalgası bir an duruluyor gibi oluyor, sonra daha da yükseliyor. Devrimin dalgası yeniden yükseliyor. Düzenin bağrındaki çatlaklar ise olduğu yerde duruyor. Halkın hürriyet mücadelesinde gösterdiği canlanma kısa bir ara verdikten sonra tamamen durulacak mı yoksa kaldığı yerden devam mı edecek göreceğiz. Bize düşen ise hazırlanmak ve hürriyet mücadelesinin olası bir yükselişinin bir kez daha Amerikan muhalefeti- nin elinde yozlaşmış sönümlenmemesi için sınıfın içinde mevzilenmek, Birleşik İşçi Cephesi’ni ve bağımsız, sosyalist bir odağı inşa etmektir.

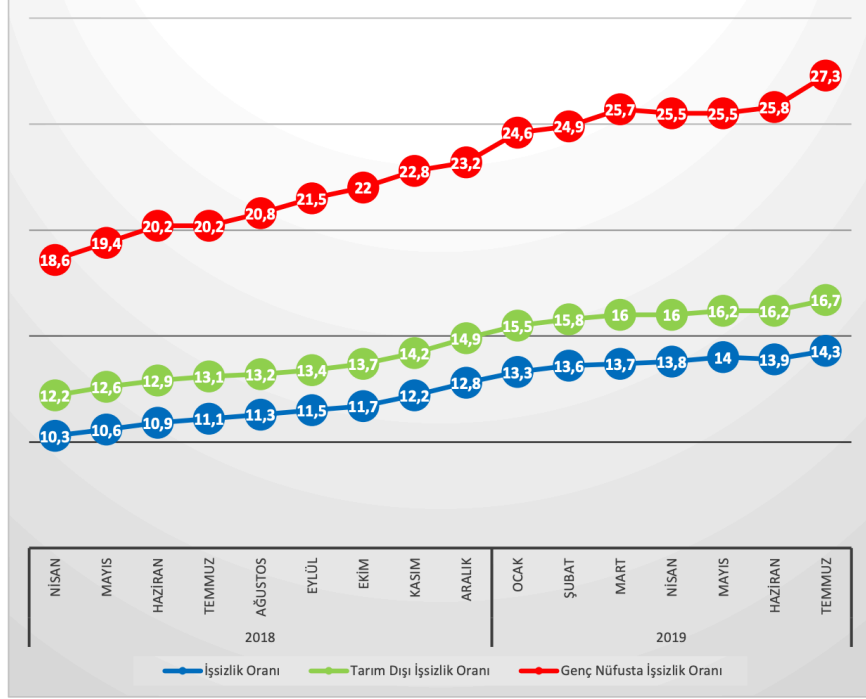
İşsizlik artmaya devam ediyor: Genç ve kadın işsizliği dev boyutlarda!

DİSK-AR

İŞSİZLİK VE İSTİHDAM RAPORU

GENÇ İŞSİZLİĞİ YÜZDE 27,3

Grafik 2: Mevsim Etkisinden Arındırılmış İşsizlik Oranları (Temmuz 2018-Temmuz 2019) (%)

Kaynak: TÜİK Hanehalkı İlgücü Araştırması Temmuz 2019, DİSK-AR tarafından hesaplanmıştır.

TÜİK'in açıkladığı Temmuz ayı işsizlik rakamlarına göre geçtiğimiz yılın aynı ayına göre işsizler ordusuna 1 milyon kişi daha eklendi ve resmi işsiz sayısı 4,5 milyona yükseldi. Sigortalı işçi sayısı aynı dönemde 547 bin kişi azalarak 15 milyon 678 bine düştü. Yaz aylarında tarımın ve turizmin istihdam üzerinde yarattığı mevsim etkisine rağmen resmi işsizlik oranı yüzde 13,9 oldu. Bu oran geçtiğimiz yıl yüzde 10,8'di. Mevsim etkisinden arındırılmış rakamlarda ise işsizlik yüzde 14,3 seviyesinde gözüküyor.

İş aramayanlar, iş bulmaktan ümidini kesenler, mevsimlik çalışanlar ve daha fazla çalışmaya hazır olduğu halde daha az sürelerle iş bulabilenler işsizlik rakamı içinde yer almıyor. DİSK-AR'ın açıkladığı rakamlara göre, bu kesimler de hesap edildiğinde geniş tanımlı yani gerçek işsizler 7 milyon 364 bin gibi dev bir orduyu oluşturuyor.

İşsizlik en fazla gençleri ve kadınları vurmaya devam ediyor. Uzun bir süredir her dört gençten birinin işsiz olduğu Türkiye'de, genç işsizliği daha da artarak yüze 27,3

ile zirveye çıktı. Tarım dışı genç kadınların işsizliği ise yüzde 41,7 ile kara bir rekor daha kırdı.

İşçinin emeği ve halkın ihtiyaçları açısından baktığımızda ve kârlı olma kriterini devreden çıkarttığımızda işsizliğin çözümü zor değildir. Mevcut işler tüm çalışan nüfus arasında paylaşılabilir ve bunu sağlayacak şekilde iş saatleri azaltılıp uygun yerlerde yeni vardiyalar açılabilir.

Yine suçlu halk oldu: İş beğenmiyorlar yalanı!

Bu kara tablonun baş sorumlusu tabii ki mevcut iktidardır. Ancak iktidar, işsizlikte de suçu halka yıktıyor. AKP Konya Milletvekili Halil Etyemez, "Türkiye'de 17 yıldır işsizlik yok, iş beğenmiyorlar" diyerek iktidarın sorunu kabul etmediği

gibi çözmeye de niyetli olmadığını bir kez daha gösterdi.

TÜİK rakamları iş beğenmiyorlar iddiasının tamamen yalan olduğunu ortaya koyuyor. İşkur'a kayıtlı işsiz sayısı giderek artıyor, son olarak 4 milyon kişiyi geçti. Yani işsizlerin neredeyse tamamı resmi kanallardan da harıl harıl iş arıyor. Yine İşkur rakamlarına göre açık iş sayısı geçtiğimiz yıl Ocak ayında 1 milyon 875 bin iken bu yıl 1 milyon 623 bine düşmüş durumda. Bu rakam içinde kamuda da açık işler 16 binden keskin biçimde 11 bine inmiş. Vatandaşın iş beğenmediği düpedüz yalandır, özel sektör de devlet de iş vermiyor. Tam tersine işçi çıkarıyor. Mevcut işçileri de işsizlikle korkutarak âdeta onların suyunu çıkartıyor.

İşsizlikteki en çarpıcı artış meslek lisesi mezunlarında görülüyor. Meslek liselerinde işsizlik muazzam bir sıçramayla yüzde 10,3'ten yüzde 15,3'e çıkmış durumda. Meslek liseliler iş beğenmiyor falan değil. Patronlar staj adı altında meslek liselileri bedavaya sonuna kadar sömürüp, iş düzenli istihdam etmeye geldiğinde yan çiziyorlar. Sorun bu!

Üniversite mezunlarının mesleklerini yapamıyor oluşu ise kâyan bir yara olmaya devam ediyor. Farklı dallarda diploma alan genç işsizler, iş beğenmemek bir yana "ne iş olsa yaparım" dediği halde yükseköğretim mezunlarının işsizlik oranı yüzde 13,3'ten yüzde 14,2'ye çıkmış durumda. Türkiye'nin büyük sorunu iş beğenmemek değil diploma işsizliktir!

İşçinin çözümü: İşçi çıkartmak yasaklansın! İşçi çıkartan işyerleri kamulaştırılsın! İş saatleri kısaltılsın! Kamu yatırım seferberliği ile iş imkânı sağlansın!

İşsizlik kapitalizmin bir illetidir. Kapitalizmden önce insanlığın işsizlik diye bir sorunu yoktu, ka-

pitalizmden sonra da olmayacak. İşsizliğin kaynağında üretim araçlarının özel mülkiyette olması ve patronların istihdam kararlarını kâr güdüsüyle yapması yatar. Kârlı olmayan emek isterse en hayati ihtiyaçları üretiyor olsun kapitalist bu emeği istihdam etmez. Piyasada işler biraz kötü gitti mi ilk iş isten çıkartmaya giderler. İşler canlandığında ise yeniden işçi almadan önce mevcutları daha fazla çalıştırmaya yoluna bakarlar. İşte bu yüzden patronların düzeni sürekli işsizlik yaratmaktadır. En önemlisi de patronlar, işsizlik ne kadar çok olursa çalışanları korkutarak daha düşük ücretlere daha fazla saatlerde çalışmaya zorlayabilirler.

İşçinin emeği ve halkın ihtiyaçları açısından baktığımızda ve kârlı olma kriterini devreden çıkarttığımızda ise işsizliğin çözümü zor değildir. Mevcut işler tüm çalışan nüfus arasında paylaşılabilir ve bunu sağlayacak şekilde iş saatleri azaltılıp uygun yerlerde yeni vardiyalar açılabilir.

Çalışma hakkı dokunulmazdır. İşçi çıkartmak yasaklanmalı, işçi çıkartan işyerleri işçi denetiminde

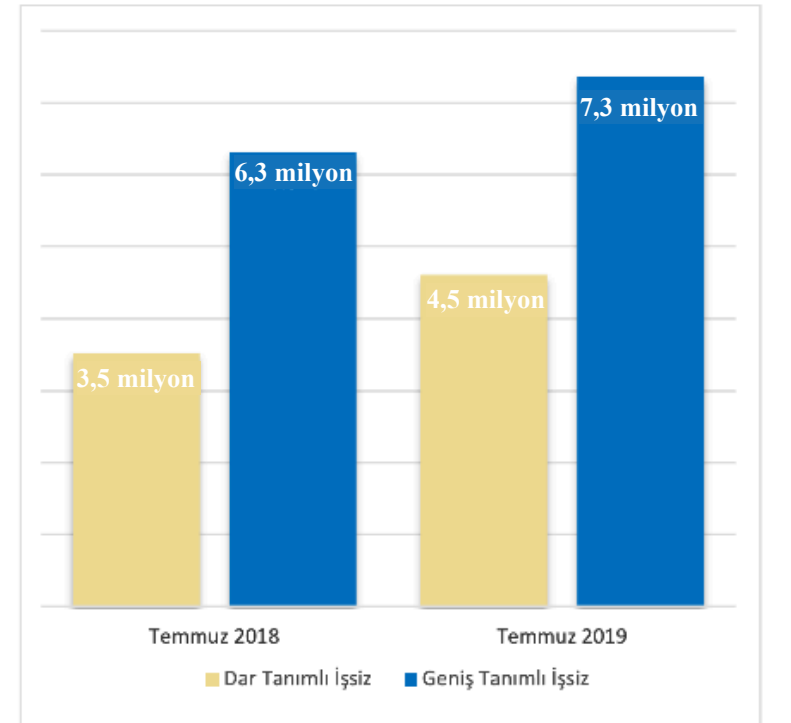
kamulaştırılmalıdır. Devlet kamu kaynaklarını faiz olarak yabancı ve yerli tefecilere aktaracağına, halkın ihtiyaçlarını karşılamak için yatırım seferberliği yapmalı ve istihdam alanları açmalıdır.

Uzun bir süredir her dört gençten birinin işsiz olduğu Türkiye'de, genç işsizliği daha da artarak yüzde 27,3 ile zirveye çıktı. Tarım dışı genç kadınların işsizliği ise yüzde 41,7 ile kara bir rekor daha kırdı.

İşçinin çözümü elbette ki patronları ikna ederek değil onlara diz çöktürerek gerçekleştirilebilir. Bu gerçek bizi iktidarın hangi sınıfın iktidarı olacağı sorununa getirmektedir. İşsizliğin çözümü için bir işçi emekçi iktidarı için mücadele etmek zorundayız!

İŞSİZLİK DİKİŞ TUTMUYOR!

Grafik 1: İşsiz Sayıları (Temmuz 2018-Temmuz 2019)

Borçlanma programının vergi paketi açıklandı: Yoksuldan alıp zengine vermeye devam!

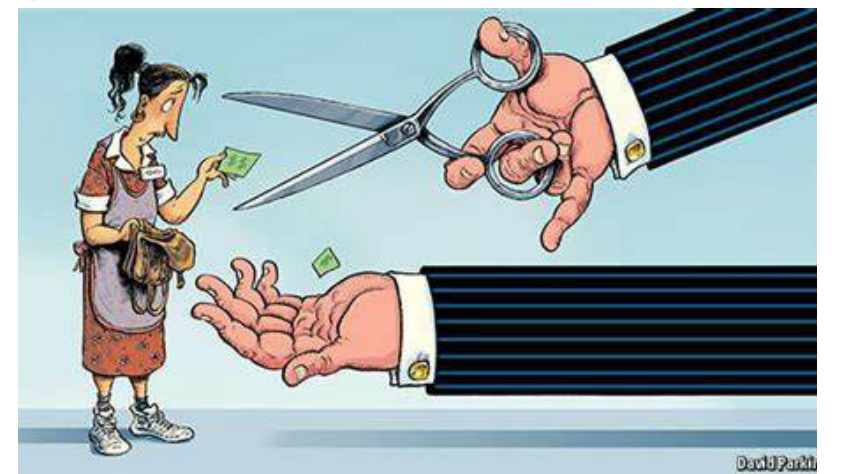
AKP'nin bütçe açığına ve borçlanmaya dayalı programını açıkladıktan sonra, yeni zam ve vergi paketleriyle gelmesi zaten bekleniyordu. Zamlar ardı ardına geldi, peşinden de yeni vergi paketi meclise sunuldu. Vergi sistemindeki en büyük adaletsizlik, asgari ücretlinin

dahi dokuzuncu aydan itibaren vergi dilimine girmesi ve düşük ücretlilerin de yüzde 20 vergi dilimine girdikten sonra yılın son aylarında asgari ücrete düşmesi. En düşük ücretli alanların bile bir üst vergi diliminden vergilendirildiği bu ucube durumun hiçbir izahı

yok. Dolayısıyla bir vergi paketi söz konusu olduğunda ilk beklenen bu adaletsizliğin giderilmesiydi. Vergi dilimlerinin düşük ücretliler için azaltılması, üst vergi dilimine geçişte aradaki farkın patronlar tarafından ödenmesi mevcut adaletsizliği az da olsa giderebilirdi. Ama nerde!

Asgari ücretli olan ve asgari ücretin üstünde alıp sene sonunda vergilerle asgari ücrete düşenlerin sayısı 7 milyonu geçiyor. Ancak AKP iktidarının derdi adalet değil borç faizlerini ödemek olduğu için, 7 milyon kişiyi mağdur olarak değil vergi kaynağı olarak görüyor. Bu yüzden yeni vergi paketinde düşük ücretlilerin vergi dilimlerinde bir değişiklik yok.

Vergi paketi ile yıllık 500 bin liranın üzerindeki gelirden alınan vergi yüzde 40'a çıkarılıyor. Bu artışla zenginden daha fazla vergi

alınacağı düşünülebilir. Ancak şirketlerin ödediği kurumlar vergisinde bir değişiklik yok. İktidar sürekli şirketlerin vergi borçlarını sildiği için de vergi ödeyene enayi gözüyle bakılıyor. Ayrıca vergi muafiyetleri ve teşviklerle büyük patronlar için yüzde 40'lık gelir vergisi rahatlıkla telafi ediliyor ve onlar için hiç de acıtmıyor. Paketin ayrıntılarına bakıldığında görünen o ki kabak

futbolcuya, internetten para kazanan fenomenlere, hakemlere patlamış durumda. Vergi oranlarında durum bu iken, elektrige, doğalgaza, köprü ve otoyollara yapılan zamlar trilyoner patronlara da ücretli çalışanlara da aynı oranda uygulandığı için, yoksulların ödediği vergiler ile yoksullardan zenginlere kaynak aktarımı devam ediyor.

- **Emekçinin üzerindeki ek vergi yüklerinde azalma yok!**
- **Zamlarla, KDV ve ÖTV'yle yükün fazlası yine emekçi halkın sırtında!**
- **Devlet 7 milyon asgari ücretliyi mağdur olarak değil yolunacak kaz olarak görmeye devam ediyor!**
- **En düşük ücretleri alanlar bile yine bir üst vergi dilimine girip yüzde 20 gelir vergisi ödeyecek!**
- **Şirketlerin ödediği kurumlar vergisi arttırılmıyor!**
- **Kabak futbolcunun, hakemin, internet fenomeninin başına patladı..**

Evladı Kербela Seyit Rıza'nın idamının, ayıbın, cinayetin 82. yılı

Bundan 82 yıl önce, 18 Kasım 1937'de Kürt aşiret ve halk önderleri arasında örgütçülüğü ve cesareti en büyük etkiye sahip olan Seyit Rıza ile aralarında Seyit Rıza'nın küçük oğlunun da bulunduğu 6 Dersim ileri geleni, idam edildi. Sadece idam edilmekle kalmadı, cesetleri halka teşhir edildi ve yakıldı. Bu hadise Dersim katliamına giden yolda devletin daha sonra ikinci ve üçüncüsü de yapılacak olan Birinci Tunceli Harekâtı adıyla gerçekleştirdiği katliamın sonu olarak kabul edilir. Bu sebeple Dersim katliamında hayatını kaybedenler, türlü zulme maruz kalanlar her yıl Kasım ayında anılır.

Dersim halkı ve Alevi toplumu hâlâ nefsi müdafaa

Dersim katliamı, halkımız için kapanmamış bir yaradır. Çünkü hesabı sorulmamıştır. Ya üstü örtülüp unutturulmaya çalışılmış ya da siyasi istismar konusu haline getirilmiştir. Bu istismarın en çarpıcı örneği 2011 yılında Erdoğan'ın Dersim katliamı ile ilgili olarak "eğer devlet adına özür dylenecekse, böyle bir literatür varsa ben özür dilerim, diliyorum" demesidir. Dersim halkı onun özrünü hiç kabul etmedi. Çünkü Erdoğan yönetimi altında Aleviler kendilerini yeni Dersimler yaşanmayacağına dair hiç güvende hissetmediler. Tam tersine Erdoğan ve AKP, mezhepçiliği siyasetinin kopmaz bir parçası haline getirerek Alevileri nefsi müdafaa konumuna itti. Bir kez değil defalarca mitinglerde Kılıçdaroğlu'nun Alevi olmasını gündeme getirdi, onu halka yuhlattı. Suriye'de mezhepçi tekkirici çeteleri Özgür Suriye Ordusu ve çeşitli adlar altında desteklerken, 3. Köprüye Yavuz Sultan Selim adını verdiğinde Alevi toplumu bundan tek bir mesaj alabilirdi: "Yeni katliamlar kapıdadır!" Nitekim Alevi gençleri nefsi müdafaa duygusuyla Gezi ile başlayan halk isyanında en önde dövüştüler ve hürriyet şehitlerimiz oldular. Nihayet Erdoğan'ın özrünün hükümsüzlüğü AKP iktidarı Dersim'e kayyım atadığında bir kez daha görüldü. Kayyımın ilk icraatı Dersim tabelasını söküp yerine Dersimliler için devletin halkı ezen "tunç eli"ni simgeleyen Tunceli isminin konmasıydı. Ve en son yerel seçimlerde halkın en önemli gündemlerinden biri,

hangi adayı seçerlerse kayyım atanma ihtimalinin daha az olacağıydı. Halkın seçtiği başkan Fatih Maçoğlu, tabelayı tekrar asınca yine kıyamet koşturdu. Mahkeme derhal yürütmeyi durdurma kararı verdi. Devletin "tunç eli" şimdilik mahkeme kararıyla geri gelmiş oldu. Ama bu mahkeme kararının arkasında hukukun değil 1937-38'in kara hatırasının olduğunu herkes biliyor. Dersimliler ve Alevi toplumu her gün bu hatıralarla ve tehdit altında hissederek yaşamaya devam ediyor.

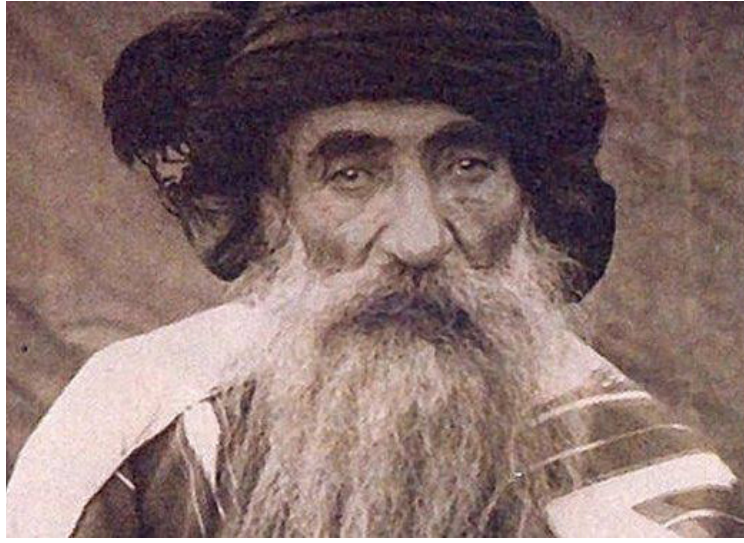
Kapitalist ulus devlet kurma yolunda gerçekleşen katliam

Dersim halkı her daim kendi değerlerinin yok edilmeye çalışılmasına, Türklüğün ve Sünniliğin dayatılmasına karşı isyan etmiştir. 1935'te çıkarılan Tunceli Kanunu ile Dersim adı Tunceli olarak değiştirildi, bölge yoğun bir baskı altına alınarak Kürtlere ve Alevilere dair her şey yasaklandı. Dersim yakınlarına devlet yeni askeri garnizonlar kurarak Dersim'i kuşattı. 1937'de patlak veren Dersim isyanı tüm bu baskılara tepki olarak doğdu.

Seyit Rıza işte bu isyana katılan aşiretlerin, halkın önderlerinden birisiydi. Onunla birlikte isyanda yer alan aşiretlerin neredeyse tamamı imha edildi. Ama Dersimlilere yönelik katliam sadece bu isyanın kanla bastırılması ile sınırlı kalmadı. 1938'de toplu bir kıyım yaşandı. Dersim'in yarısı öldürüldü, kalanı sürgün edildi. Kundaktaki bebeden ölüm döşesindeki dedeye on binlerce insan süngüden geçirildi, diri diri yakıldı, uçurumlardan atıldı. "Dersim'in kayıp kızları" geçmişlerini bilemeyecek şekilde asker ailelerine verildi. Devlet tarihe kara bir leke olarak geçecek çok ağır bir katliamla adeta Dersim'i ve Dersimlileri haritadan ve tarihten silmeye yöneldi.

Dersim katliamının sorumluları, Kürde de Aleviye de işçiye de düşman!

Dersim katliamı, bir ulus devlet oluşturma yolunda Kürtleri hedef aldığı kadar Alevilere de yönelik bir katliamdır. Alevi dergâhları yakılıp yıkılmış, Alevilikle ilgili her şey yasaklanmış, Alevilerin dini önderleri öldürülmüştür. Dersim katliamı CHP iktidarı altında gerçekleşmiştir.

Bugün Alevi toplumunun CHP ile kurduğu ilişki düşünüldüğünde ya da CHP'nin Alevilerin haklarını savunduğunu düşünenler için bu durum şaşırtıcı olabilir. Ama değil. CHP, yeni Türkiye'yi kapitalist bir ulus devlet olarak kuran partidir. Alevi toplumu Dersim'den sonra Çorum, Maraş ve Sivas katliamlarına da CHP ve ardılı partiler iktidardayken maruz kalmıştır. Bu katliamların soruşturulması ve sorumluların yargılanıp cezalandırılması yönünde de CHP ve CHP geleneğinden gelen partilerin attığı somut bir adım yoktur.

Burjuva sınıfına dayanan si-

yasetin mayasında ırkçılık ve mezhepçilik vardır. Çünkü küçük bir azınlık olan sermaye sınıfının emekçilerin çoğunluğunu oluşturduğu bir ulusu yönetmesi için onu ırk ve mezhep temelinde bölüp parçalaması, birbirine düşman etmesi gerekir.

Bu burjuva ve milliyetçi iktidar sadece Kürtleri, Alevileri değil; aynı dönemde işçi sınıfını da hedef almıştır. 1928-1938 arasında, sendikaların kurulmasının önünde yasal bir engel olmamasına rağmen CHP iktidarı sendikaların kuruluşunu fiilen engellemiştir. 1938 Dersim katliamı ile aynı yıl çıkarılan Cemiyetler Kanunu ile de sendikalar tümüyle yasaklanmıştır. Grev zaten yasaktır. Dersim katliamını yapanlar, kol kanat geldikleri sermaye sınıfının karşısında bir güç olmasını engellemek için işçi sınıfını da zapturapt altına almaya çalışmıştır.

Dersim katliamının hesabı sorulmadan yeni katliamlar önlenemez!

Artık Dersimliler, Kürt halkı ve Alevi toplumu boş sözler değil somut önlemler bekliyor ve talep ediyor. Katliama dair tüm belgeler üzerindeki gizlilik kaldırılarak araştırılmalı, katliamda dahil bulunanlar hayatta olmasalar bile haklarında hüküm verilerek tarihin çöplüğüne atılmalı, Dersim katliamında idam edilen veya ceza alan bu kanunsuz yargılamaların gereği olarak beraat etmiş

Devrimci Marksizm'in 39-40. çift sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm, yeni sayısını bir-birinden farklı fakat bir o kadar da önemli ve dikkat çekici yazılara ayırıyor.

Bu yazılardan birincisi Sungur Savran imzasını taşıyor. Savran, yazısında önce Sudan ve Cezayir devrimlerinin gelişme sürecini soğukkanlı bir biçimde hikâye ediyor. Sonrasında Arap devriminin sadece bu ikinci kuşağında değil, Mısır ve Tunus'un merkezde olduğu birinci kuşağında da yaşadığı ve henüz aşamadığı sorunları ayrıntısıyla tartışıyor. 21. yüzyılın bu ilk büyük devrimci dalgasından geleceğe ilişkin, en çok da Türkiye devrimine ilişkin sonuçlar çıkartıyor.

Sayının "AKP ve işçi sınıfı" başlıklı ikinci yazısında Mustafa Kemal Coşkun, ilk olarak AKP iktidarıyla birlikte işçi ve emekçi sınıfların geldiği durumu ampirik olarak ortaya koyuyor. Ardından da ortaya konulan ampirik eğilimlerin büyük çoğunluğunun sınıfın aleyhinde olmasına rağmen işçi sınıfının önemli bir bölümünün neden iktidar partisine oy verdiğine ilişkin kısa bir değerlendirme yapıyor. Ertuğrul Ahmet Tonak'ın yazdığı üçüncü yazı ise, kendisinin üyesi olduğu Tricontinental Toplumsal Araştırmalar Enstitüsü kurumunun kolektif bir çalışması olan "Sömürü Oranı (iPhone Vakası)" başlıklı incelemenin kısaltılmış bir versiyonunu. Yazıda, kapitalist dünya ekonomisindeki dönüşümlere bağlı olarak küresel meta zincirlerinin ortaya çıkışı özetlendikten sonra, iPhone imalatı bu zincir içinde ele alınıyor. Bu sayıdaki yazısında Marx'ın ekoloji sorununu kavrayışının felsefi temellerine eğilen Volkan Sakarya, Marksizmin materyalizminin temelini oluşturan üretim olgusunun insan ile doğanın alışverişinin ana biçimi olduğu gerçeğinden hareketle, bu ilişkinin insanın doğa üzerinde yarattığı etkileri incelemenin temeli olduğunu ortaya koyuyor.

"Sosyalist planlama" dosyasında Özgür Öztürk, bugünün teknik olanaklarıyla, birkaç yıl gibi kısa bir süre içinde nasıl bir planlama sistemi kurabileceğimizi düşünmeye ve tartışmaya çalışıyor.

Kitap değerlendirmeleri bölümünde ise dört yazı yer alıyor. Özdeniz Pektaş, Hikmet Kıvılcımlı'nın *Hapishane'nin İç Yüzü* isimli kitabını; Burak Başaranlar, Samir Amin'in *Avrupa-Merkezcilik: Bir İdeolojinin Eleştirisi* kitabını; Ömer Mollaer, Kevin B. Anderson'ın *Marx Sınırlarda: Milliyet, Etnisite ve Batılı Olmayan Toplumlar Üzerine* başlıklı kitabını ve Emre Bayır S.S. Prawer'in *Karl Marx ve Dünya Edebiyatı* çalışmasını ele alıyor.

Bu sayımızda yeni olan "Polemik" bölümünde, Sungur Savran Milli Mücadele dönemindeki 19 Mayıs, 23 Temmuz Erzurum Kongresi ve 4 Eylül Sivas Kongresi gibi önemli uğraklar üzerine Türkiye solunun bugün söyleyecek söz bulamayışının sebebini Marksizmden kopmuş olmalarında buluyor ve bu konuları tartışmaya açıyor.

Ortadoğu

Lübnan ve Irak'ta halk sokaklarda!

Dünya kitlesel mücadelelerle çalkalanırken, bir kez daha çok yakınımda halk isyanları baş gösterdi. Bir yandan Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu neredeyse iki yıldır sarsan devrimler ve halk isyanları dalgasına yeni bir ülke, Lübnan eklendi. Lübnan'ın emekçi halkı adaletsiz vergilere, IMF'ye, hayat pahalılığına ve zamlara karşı ayağa kalkarak ülkenin büyük şehirlerini halk isyanının merkezlerine dönüştürdü. Diğer yandan Irak'ta isyan dalgası, Ekim ayının sonunda 2018'in ardından yeniden alevlendi.

Lübnan'da halk isyanı

Lübnan'da IMF'nin dayatmalarına, hükümetin ekonomik krizin bedelini emekçi kitlelerin sırtına yıkmak istemesine karşı 17 Ekim'de patlak veren gösterilerin fitilini, hükümetin iletişime ve özellikle Whatsapp adlı uygulama üzerinden yapılan aramalara getirdiği vergiler ateşledi. Halkı çileden çıkaran adaletsizlik o kadar açık ki, üzerine vergi yüklenen halkın önemli bir bölümü ayda birkaç yüz dolara çalışırken; vergiyi halka duyuran Telekomünikasyon Bakanı, yüz milyonlarca dolarlık şirketlerin varisi durumunda! Üs-

telik Başbakan Hariri de bir telekom devinin sahibi ve bir dolar milyarderi! (Bu aile 2005'te Türk Telekom'u özelleştirme yoluyla devralıp on milyarlarca lira kâr ettikten sonra bankalara olan 5 milyar dolarlık borcunu ödemeyen Oger Telecom'un sahibi!)

Hariri hükümeti isyanın baskısı altında kısa sürede geri adım atıp vergileri geri çekse de kitleler sokakları terk etmemekte ısrar etti. Halk isyanı sadece vergilerin geri çekilmesini talep etmekle de yetinmedi. IMF ve bankaları hedef aldı. Ülkede emekçi halka bir yararı olmayan mezhep temelli bölünmeye de meydan okudu. Arap devriminin meşhur sloganı "Halk rejimin düşmesini istiyor!" ("Eş-şab yurid iskatu'n-nizam!") bir kez daha kitlelerin sahiplenildiği slogan oldu. Emekçi halk, krizi kendi omuzlarına yıkmak isteyenlere "irhalu!" (gidin) dedi. Okullar ve bankalar bir haftayı aşkın süredir kapalı ve şehirlerarası yollar da çoğu yerde halk tarafından kesilmiş durumda. *Gerçek* gazetesinin yayına hazırlandığı sırada halk isyanı bir büyük kazanım elde ederek Hariri'nin istifasını sağlamış durumda.

Mezhep temelli bölünmeden

çıkırı olan gruplar ise elbette halkın isyanına karşı olumsuz bir tutum içerisine girdiler. Bu gruplara ait TV kanalları ya isyanı görmezden geldi ya da karalamaya çalıştı... Yozlaşmış burjuva düzeninin tüm aymaz bekkileri, Arap devrimleri boyunca duyduğumuz "emperyalizmin dizaynı" teranelerini tekrarladı.

Irak halkı yeniden sokaklarda

Kıyam eden (ayağa kalkan) bir diğer halk da Irak'ın işsizlikle ve en temel kamu hizmetlerinin olmayışıyla mücadele eden emekçi halkı. Irak, geçtiğimiz yılın Temmuz ve Kasım aylarında iki önemli eylem dalgası ile derinden sarsılmıştı. Talepleri karşılanmayan Irak halkı, temel kamu hizmetlerinin eksikliğine ve resmi rakamlara göre bile %25'e kadar yükselen işsizliğe karşı Eylül ayında yeniden, bu kez "Sen de dışarı çık!" ve "Büyük intifada!" sloganlarıyla sokaklara çıkmıştı. Bir süreliğine meydanları terk ettikten sonra, 25 Ekim'de yeniden ayağa kalktılar. Irak hükümetine bağlı milislerin göstericilere yanıtı ise 60'tan fazlasını katletmek oldu. Böylelikle, ülkedeki gösterilerde Ekim ba-

şından bu yana toplam ölü sayısı 190'ı geçti. Fakat Iraklı gençler yılmadan Bağdat, Basra, Nasriye ve diğer bazı kentlerin sokaklarını ve meydanlarını doldurmaya ve taleplerini haykırmaya devam etmekte. Dahası, Irak'ın güneyinde göstericiler arkadaşlarını katleden milis güçlerinin binalarını ateşe verdiler. Amara ve Divaniye'de Bedr ve Ehl El-Hak teşkilatlarının merkezleri yakıldı. Açıkça görülüyor ki, aynen Lübnan'da olduğu gibi, burada da göstericilerin hedefinde tek bir siyasî odak değil, kendi geleceklerini çalan burjuva siyasetinin tüm güçleri var. Öyle ki, bu güçler, dünyanın beşinci en büyük petrol üreticisi olan Irak'ta nüfusun yüzde 60'ının günde 6

dolardan az para kazanmasını sağlamayı başarmış durumdadır.

Öte yandan, Irak'ta da kitlelerin önderlik sorunu isyanın önemli sorunlarından biri. Üstelik burada Şii olmakla birlikte İran ve emperyalist güçlere eşit mesafede durmayı gözetken Sadr Hareketi kurnaz bir politika izleyerek kitlelerin enerjisini kendi yelkenlerini şişirmekte kullanmayı amaçlıyor. Son olarak göstericilere desteğini yineleyen Mukteda El-Sadr, burada bir ölçüde başarılı da oldu. Irak gençliğinin enerjisinin, kokuşmuş burjuva sistemi ile aslında çok da bir derdi olmayan bir siyasî yapının elinde mahvolmaması için, Irak'ta devrimci bir önderliğin inşası büyük bir yakıcılık arz ediyor.

Latin Amerika

Venceremos: Şili uyandı, zulme ve yoksulluğa paydos!

Bu satırlar yazılırken Şili 15 gündür sokaklarda kıran kırana bir mücadele veriyor. Bir yanda olağanüstü hâl ve sokağa çıkma yasaklarıyla maskesi düşen, Pinochet diktatörlüğünden kalma sözde demokratik bir rejim var. Diğer yanda ise gösteriler sırasında bağrından 19 insanını toprağa veren ama yılmayan Şili halkı.

Gösterilerin sebebi hayat pahalılığı, 30 yıllık neo-liberal uygulamaların sonunda artan eşitsizlik. Zengin daha zengin olurken halkın borç batağında sürünmesi: Ne kadar tanıdık değil mi? Bardağı taşıran damla ise metro zamları oldu. Buna karşı lise ve üniversite öğrencilerinin 14 Ekim'de metro duraklarını işgal etmesiyle başladı her şey. Halkın öfkesi dizginsiz polis şiddetiyle bastırılmadı, daha da tırmandı. Başkent Santiago'da çok kuvvetli eylemler ve polisle çatışmalar yaşandı.

Alev alev yanan barikatlarda Şili halkı, en çok da gençler geleceğini arıyordu.

Başkan Sebastian Piñera'nın halka cevabı önce 18 Ekim'de olağanüstü hâl ilan etmek, ardından 19 Ekim'de Şili ordusunu sahaya indirmek oldu. Fakat 7 milyonluk Santiago'da sokağa çıkma yasasını kimse dinlemedi. O kadar ki, bir hafta içinde gece gündüz demeden sayısız eylem, iki günlük bir genel grev, 1 milyon kişinin toplandığı -diktatörlükten bu yana en büyük gösteriler düzenlendi! Protestolar bütün şehirlere yayıldı.

İsyan ilk kısmı zaferini 27 Ekim'de Piñera'nın tüm kabinenin istifasını istemesiyle aldı. Elektrik ve metro zamlarının iptal edilmesi, asgari ücrete yapılan zamlar, hepsi Piñera'nın paçayı kurtarma ve halkı evine döndürme çabalarının yansıması. Ancak işi çok zor çünkü artık halkın sloganı Piñera

istifa! Bu Şili için son derece anlamlı bir talep.

Piñera olağanüstü hâli şu sözlerle ilan etmişti: Güçlü ve amansız bir düşmana karşı savaş veriyoruz. Adam çok haklı, karşısında Şili işçi sınıfı var. En büyük sendikası CUT'un çağrısıyla dünyanın bir numaralı bakır üreticisi ülkenin neredeyse tüm madenlerini kapatan, greve çıkıp okulları, hastaneleri açmayan. Şili'nin mücadelesine o derece kuvvetli ki dünyanın tüm halklarının devrimci tarihine geçmiş semboller yaratmış. Şu sloganı duymayan var mı: Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez! Ya da en güzel sözlerle Türkçe'de de söylenen Venceremos...

Evet, *Şili'de halk bugün savaşıyor*. İşçi sınıfı henüz sahaya tüm gücüyle inmiş değil. Burada esas görev Şili'nin devrimci örgütlerine düşüyor. Piñera devrilene kadar sürecek bir genel grevin örgütlenme hazırlıklarına derhal başlamak, bunun için iş yerlerinde grev komiteleri ve en yakıcı sorunlarla mücadele etmek için mahallelerde halk meclisleri örgütlemek için atığa geçmek.

Bu mücadelenin yarattığı zeminde yükselcek bir işçi emekçi hükümeti için, haydi Şili'nin devrimcileri ve işçi sınıfı, dünya halklarının önüne düşme cesaretini ve kararlılığını gösterin! Venceremos! Kazanacağız!

28 Ekim 2019

Avrupa

Katalonya yeniden ayakta!

Arap dünyası ve Latin Amerika, kitlelerin isyanında ve devrimci mücadelelerinde başı çekerken, Avrupa da hemen onların arkasında yerini alıyor. Fransa'da geçen sonbaharda başlayan Sarı Yelekliler hareketi ve Aralık-Ocak aylarında Macar işçi sınıfının "köle yasası" adını verdiği iş yasasına karşı güçlü mücadelesinden sonra şimdi İspanya'nın kuzeydoğusunda yer alan, başkenti futbol takımıyla ünlü Barselona olan Katalonya'nın halkı da günlerce dev gösteriler yaptı. Amaç, İspanya merkezi devletinin Yüksek Mahkemesi'nin Katalonya bağımsızlık mücadelesinin dokuz önderine 9 ila 13 yıl arasında hapis cezası vermesini protesto etmektir. Mahkemenin kararı, birkaç yıl önce Katalonya özerk bölgesi hükümetinin düzenlediği bağımsızlık referandumunun devlet düzenini yıkmaya anlamına geldiği gerekçesine dayanıyor. Oysa apaynı karakterde bir referandum onunla hemen aynı zamanda İskoçya'da düzenlenmiş, ama Britanya hükümetince hiç de düzene karşı yıkıcılık olarak görülmemiş, demokratik bir oylama olarak kabul

edilmişti. Avrupa demokrasisi anlaşılacak şaşı bakıyor! Bu arada, o dönemin esas Katalan lideri Puigdemont'un da Brüksel'de mülteci olduğunu ekleyelim! Avrupa demokrasisi hayranları böyle meselelere değinmezler hiç!

Dünya ve Avrupa işçi sınıfının Katalonya halkının mücadelesini desteklemesi gerekir. Katalonya ulusal mücadelesi, bazen söylendiği gibi "zengin ulusçuluğu" değil, tarihi kökleri olan esaslı bir ulusal davadır. Ayrıca İspanya bir krallıktır, Katalanların programı ise cumhuriyettir. Bütün İspanya solunun Katalanların da içinde yer alabileceği federatif bir İberya cumhuriyeti için mücadele etmesi en doğrusudur.

Brexit ile birlikte İskoçya'nın bağımsızlığı yeniden gündeme gelecektir. Şayet İskoçlar bu sefer bağımsızlık kararı verirlerse, siz bakın Katalonya'yı durdurabiliyor musunuz! Katalonya devrimci Marksistleri, ulusal bağımsızlık ve cumhuriyet davasını işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirebilirlerse, hareketin şimdi ki burjuva ve küçük burjuva sol önderliğini de aşma fırsatını yaratabileceklerdir.

Arjantin seçimlerinde halk, sağcı IMF'ci Macri'yi iktidardan indirdi: İşçinin ve solun çözümü ise sandık dışındaki mücadelelerde...

Arjantin'de 27 Ekim'de yapılan seçimlerde Peronist Frente de Todos'un (Herkesin Cephesi) adayı IMF'ci Alberto Fernandez %48,1 oy ile başkan seçildi. Oyların %85'i iki burjuva kampta toplandı. Burjuvazinin siyasi güçlerinin karşısında işçi sınıfının ve solun gücü ise, işyerlerinde, meydanlarda, yoksul mahallelerde, okullarda yükselen mücadelelerde birikiyor, sandıklara sığmayan bir potansiyel taşıyor.

Arjantin'de 27 Ekim'de yapılan seçimlerde Peronist Frente de Todos'un (Herkesin Cephesi) adayı IMF'ci Alberto Fernandez %48,1 oy ile başkan seçildi. Fernandez, 11 Ağustos'ta yapılan ön seçimlerde (PASO) %49,5 oy alarak rakibi, ülkeyi dört yıldır yöneten Macri'yi neredeyse 17 puan geride bırakmıştı. Arjantin'deki seçim kurallarına göre ilk turda %45+1 oy alan kişi başkan seçiliyor. Dolayısıyla eğer ön seçimler resmi seçimler olsaydı, Fernandez Ağustos'ta başkan seçilmiş olacaktı. Bu durum Ağustos'tan bu yana Arjantin'de, biri halkın iradesini temsil etmeyen, diğeri resmi bir otoritesi olmayan iki burjuva gücün varlığı ile bir iktidar boşluğu anlamına geliyor.

Arjantin siyasetinde Türkiye'den aşına olduğumuz bir biçimde iki burjuva güç arasında ciddi bir kutuplaşma yaşanıyor. Ülkenin birinci ve ikinci siyasi gücünün toplam oy oranı, askeri diktatörlükten sonra yapılan 1983 seçimlerinden bu yana en yüksek seviyesine ulaştı. Oyların %85'i biri Macri'nin Cambiemos'u (Değişelim), diğeri daha önce iki dönem başkanlık yapmış Christina Fernandez Kirchner ve ortak adayı Alberto Fernandez'in (soyadı benzerliği ile Fernandez-Fernandez, F-F olarak anılıyorlar) Frente de Todos'u olmak üzere iki burjuva kampta toplandı.

İşçi sınıfının ve ezilenlerin alternatifi

Arjantin'de her şeye rağmen burjuva siyasetine alternatif oluşturan güçlü bir sosyalist

cephe var. DİP'in kardeş partisi Partido Obrero (İşçi Partisi, PO), 2011 yılından bu yana Frente de Izquierda y de los Trabajadores (Solun ve İşçilerin Cephesi, FİT) içinde, onun en güçlü partisi konumunda. Bu yıl FİT, daha önce FİT içinde yer almayan başka partileri de dâhil ederek genişledi. FİT-Unidad (FİT-Birlik) adıyla seçime girdi. FİT-U'nun başkan adayı 560 bin oy alırken, FİT-U milletvekili düzeyinde 800 binin üzerinde oy aldı. FİT'in önceki seçimlere göre oylarının azalması, iki burjuva güç arasındaki kutuplaşmanın oy dağılımını etkilediğini gösteriyor.

FİT-U ile uluslararası dayanışma

Ancak FİT'in önemi ve gücü, sandıklara değil, mücadele meydanlarına dayanıyor. DİP, 27 Ekim'deki seçimler öncesinde FİT-U'ya destek amacıyla bir uluslararası dayanışma metninin yayınlanmasını örgütlemişti. Rusya'dan Macaristan'a, Finlandiya'dan Fransa'ya, Polonya'dan Bulgaristan'a, Azerbaycan'dan İran ve Makedonya'ya 9 farklı ülkeden örgütlerin, Marksist çevre ve aydınların imzası ile yayınlanan metinde şu cümleler yer alıyordu: "FİT-U'nun (Solun ve İşçilerin Cephesi-Birlik) seçimlerdeki mücadelesini, işçi sınıfının, burjuvazinin politik güçlerinden bağımsızlaşmak için mücadele edeceği bir başka alan olarak görüyoruz. Soldan ilk turu geçip seçimlerdeki tek inandırıcı sosyalist seçenek olan FİT-U'nun seçimlerde aldığı sonuçları; seçimler bittikten

sonra işçi sınıfının iş yerlerine, meydanlara, yoksul mahallelere, okullara taşıyacağı mücadelenin bir ölçüsü olarak değerlendiriyoruz. Bu yüzden tüm çabalarımızı enternasyonalist bir inançla destekliyoruz."

Kardeş partimiz PO, FİT-U içinde işte bu perspektifle, seçim kampanyasını militanca ve mücadelelerin içinde yürüttü. PASO'dan sonra haftalarca Arjantin'in çeşitli meydanları işsizlerin gösterilerine sahne oldu, ana yollar kesildi. PO, işsizler örgütü Polo Obrero (İşçi Kutbu) aracılığıyla yoksul halkın sokaklardaki mücadelelerine öncülük etti. Hareketin önderleri, hem Macri'nin hem de Peronistlerin hedefi oldu. Yasal kürtaj hakkı ve kadın cinayetlerine karşı, devasa eylemler düzenledi, meclisler topladı. Gençliği seferber etmek üzere militanca çalıştı. Partido Obrero sandıklarla sınırlı olmayan bir potansiyele, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle güçlü bağlara sahip.

Arjantin'in komşusu Şili'de, dünyanın dört bir yanında isyanların patlak verdiği, alevlendiği bir dizi ülkede emekçi halk kitleleri seçim dışındaki yollarla düzenin güçleriyle çarpışıyor. Şili'nin ateşinin Arjantin'e sıçraması ülkede bambaşka bir durum doğurabilir. Ve seçim sonuçları ne olursa olsun, işçi sınıfının böyle bir hesaplaşmada siyasi önderlik bakımından en güçlü olduğu ülke hâlâ Arjantin.

Sungur Savran

Tahrir'den Tahrir'e dünya devriminin üçüncü dalgası

Ekim ayı devrim ayıdır. Doğasında var! Geçtiğimiz ay bütün dünya devrimci yükselişlerle çalkalandı. Bizim geniş coğrafyamızda Cezayir ve Sudan'a, Irak ve Lübnan, hatta kısacık iki Cuma için Mısır eklendi. Latin Amerika'da daha önce ayağa kalkmış munis Porto Riko'yu, Haiti, Ekvador ve Şili, hatta kısaca da olsa Honduras izledi. Avrupa'da Fransa'daki Sarı Yeleklilerin tükenmeyen sabrına Katalonya'daki dev gösteriler yankı verdi.

Artık yüreği geri dönülmez biçimde buz kesmiş az sayıda eski tüfek dışında, "sol memenin altındaki cevahir" sömürüye karşı ve özgürlük için atan bütün insanlık heyecanla izliyor olan biteni.

Yaklaşmakta olan dünya devrimidir! Devrimci İşçi Partisi (DİP), 2011 yılının 14 Ocak'ında Tunus diktatörü Binali ardına bakmadan Suudi Arabistan'a kaçınca "Arap devrimi başladı" dedi. Ondan sadece bir ay sonra Mısır'ın müstebiti Mübarek devrildi, DİP "Firavunlar devriliyor" dedi. Arap devrimi, Akdeniz'in dört bir köşesine, İspanya'sına, Yunanistan'ına, Balkanlar'a, Türkiye'ye yayılınca, ABD ve Brezilya'ya sıçrayınca DİP "dünya devriminin üçüncü dalgası başladı" dedi. DİP'i, Gerçek sitesini, Devrimci Marksizm dergisini, uluslararası yayınımlarını RedMed sitesini izleyenleriniz arasında bile kim bilir kaç kişi işaret ettiğimiz hakikatlere kulaklarını tıkadı, "bunlar eski dönemde takılmış kalmış" dedi. Bu dünya devrimi, halkların devrimci enerjisini gördüğünde post-Leninist hülyasızlıktan uyanıp "neo-liberal düzene karşı isyan başladı" yazanlara inat, neo-liberalizme karşı bir demokrasi savaşı değildir. Kapitalizme karşıdır.

Bu nasıl devrim hiç kazanamıyor demeyin, bakın, dün Tunus, Mısır, Yemen, bugün Sudan ve Cezayir 30 yıllık müstebitleri devirdi, 2018-19'da Ermenistan, Ürdün, Porto Riko hükümet devirdi, Macaristan'daki hareketin sonucunda yerel seçimlerde Orban Budapeşte'yi yitirdi ("İstanbul'u alan"...). Ekvador'da ve

Şili'de başkanlar isyanları tetikleyen IMF kararlarını geri çekti. Fransa'da, Lübnan'da, Irak'ta hükümetler dev, evet dev ekonomik tavizler verdi. Bunların hiçbirini "Adalet Yürüyüşleri" ile, Maltepe mitingleriyle, Millet İttifaklarıyla olmadı!

Dostlar, arkadaşlar, yoldaşlar, dünya devriminin üçüncü dalgası bizim coğrafyamızda başladı, en güçlü biçimde bizim coğrafyamızda devam ediyor. Şimdi yaşanan ikinci kuşak devrimler ve halk isyanları. İlk kuşak bize, Türkiye'ye de geldi. DİP, 2013'te yasaklı 1 Mayıs'ta "Taksim Tahrir olacak!" pankartıyla yürüdü, 1 Haziran'da Taksim Gezi halk isyanı olmuştu! İkinci kuşak da gelecektir. Er ya da geç. Bunun için çevremizdeki devrim ve halk isyanlarını iyi tanımamız gerekiyor. Şili'ye, Ekvador'a, Haiti'ye, Porto Riko'ya selam gönderelim. Ama yerli olalım. Hem Türkiye toprağında Kürdüyle Türkiyle diğerleriyle, hem Ortadoğu Kuzey Afrika toprağında onların yanı sıra Arabıyla, Farsıyla, Hristiyanıyla, Filistin'in bütün halklarıyla.

Ancak biz kendi yerimizde, ülkemizde ve bölgemizde yerli ama beynelmilel devrimi örgütlersek, Şili'ye, Fransa'ya, Katalonya'ya ve ekvatorun dolaştığı her yere faydamız dokunur. Bu yazının başındaki ve sonundaki resimlere iyi bakın: İlki 2011'de Mısır'ın başkenti Kahire'nin Tahrir meydanı. İkincisi 2019'da Irak'ın başkenti Bağdat'ın Tahrir meydanı.

Tahrir Osmanlıcada yazmaktan türeyen bir cins isim. Ama Arapça'da özgürleşme demek, kurtuluş demek, Türkçe'de kolay karşılanamayan o muhteşem kavramla emansipasyon demek, "toptan özgürleşme" demek. 19. yüzyıl sonu-20. yüzyıl başı Marksistleri, parlamenter mücadeleye "Almanca konuşmak" derlerdi, devrimci atılımlara "Fransızca konuşmak". Artık 20. yüzyıl başında değiliz. 21. yüzyıldayız. Biz Arapça konuşuyoruz. Ama Erdoğan'ın Arapçasını değil. 21. yüzyılın Arapçasını. İlk dersimiz: "Thawra", ikincisi "Tahrir"!

Sermaye üniversiteden dışarı! Yaşasın Özgür Emekçiler Üniversitesi!

Üniversiteler, gerek işleyle gerek eğitimiyle sermayenin çıkarlarına uygun bir şekilde dönüşüme uğratılarak serbest piyasanın zincirlerine vurulmuş durumda. Her köşe başına açılan özel üniversiteler, eğitim adı altında ders satan ticarethanelerden farksız. Devlet üniversitelerinde ise özel sektörün etkisi gün geçtikçe artmakta. Bir yandan "üniversite-sanayi işbirliği" adı altında üniversite kaynakları şirketlere aktılıyor, bilimsel araştırmalar ve eğitim sermayenin ihtiyaçlarına göre şekilleniyor, özel sektör devlet üniversitelerinde cirit atıyor; öbür taraftan devletin okullarında öğrencilerin en temel

ihtiyaçları dahi karşılanmıyor. Yemekhaneden yurtlara, öğrencilerin en temel ihtiyaçları cep yakıyor. Üniversitelerde faaliyet yürüten özel işletmeler ise fahiş fiyatlarla sadece parası olanı doyuruyor. Öğrenciler ya okurken çalışmak zorunda kalıyor ya da maddi yetersizlikten dolayı üniversiteyi bırakıyor. İktidarın öve öve bitiremediği, üniversite sayılarıyla böbürlendiği bu sistemin nihayetinde elimizde kalan ise; 15 yılda 10 kat artan, sayısı 1.5 milyonu aşan üniversite mezunu işsiz! Sermayenin üniversiteyi getirdiği hal işte budur. Üniversitelerin bu işleyişinden kazanan sadece bir avuç patronudur. Kay-

beden ise emekçi halktır!

Elimizdeki tablo vahim ancak çözülemez değil. Öncelikle, gözlerini emekçi halkın cebine diken, patronların kârı için bilim üreten, ya patronlar ya da patronların işbirlikçileri tarafından yönetilen sermayenin üniversitelerinin yerine emekçi halkın üniversitesi olacak olan Özgür Emekçiler Üniversitesi'nin inşası için kolları sıvamalı, mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Üniversiteyi şirket, öğrenciyi müşteri gören; üniversiteleri şirketlerin arka bahçesine çeviren, en ufak bir mücadelede üniversite emekçilerinin ve öğrencilerinin karşısına özel güvenliği ve polisi çıkaran YÖK'le ve mevcut üniversite yönetimleri ile ne anlaşabiliriz ne de orta yol bulabiliriz. Mücadelemiz bize bu koşulları dayatanları kovma, ardından emekçi halkın üniversitesini beraber kurma mücadelesidir. Üniversitelerde sermayenin zincirlerini kıracağız, kampüslerin kapılarını şirketlere kapatacak, emekçi halka ardına kadar açacağız!

Üniversitelerde YÖK'e ve sermayeye geçit vermeyelim

Bundan tam 39 yıl önce, 12 Eylül 1980'de işçi sınıfının yükselen mücadelesini bastırmak için kanlı bir darbe gerçekleştirildi. Bu darbe, emekçi halkın sendikal ve siyasi kazanımlarının birçoğunu ortadan kaldırmanın, yükselen devrimci mücadelelerin önünü kesmenin, sermayenin hâkimiyetini pekiştirmenin bir aracıydı.

1980 öncesi süreçte Türkiye'de işçi sınıfı ve onunla paralel bir şekilde gençlik mücadeleleri zirveye ulaşmıştı. 1960'lardan beri süregelen, özellikle anti-empyralist mücadeleyle cisimleşen öğrenci hareketi sermaye için büyük bir engel oluşturuyordu. 6. Filo askerlerini boğazın serin sularına atan, Vietnam kasabı Komer'in arabasını ODTÜ'de ters çevirip ateşe veren ve bu şekilde empyralistlere ve işbirlikçilerine bu ülkede elinizi kolunuzu sallayarak dolaşamazsınız diyen bu öğrenci hareketiydi.

Üniversiteler, bünyesinde barındırdığı emekçilerle ve ezilenlerin mücadelesini göğüsleyen, onlarla aynı safta yürüyen öğrencilerle birlikte yükselen devrimci hareketin kaleleri işlevini görüyordu. DİSK'i kapatan, onlarca devrimciyi idam eden, yüzlercesini de işkencelerle katleden 12 Eylül darbesinin ardından kurulan askeri cunta, üniversitelere de bir kanunla saldırdı.

YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu), 6 Kasım 1981'de kabul edilen 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'yla sözde "yüksek öğretimde koordinasyonu sağlamak", gerçekte ise iktidarın üniversitelerdeki hakimiyetini tesis etmek ve üniversiteleri tam anlamıyla sermayenin boyunduruğuna sokmak amacıyla kurulmuştur. Bu kanunla beraber bütün üniversiteler YÖK'e bağlanmış ve üniversitelerde yükselen devrimci mücadeleler bu şekilde baskı altına alınmaya çalışılmıştır.

YÖK ile üniversitelerin kapısı sermaye için ardına kadar açıldı

YÖK kurulduğu günden beri reform adı altında üniversiteleri ticarileştirmek ve burjuvazinin yolunu açmak için elinden geleni yapmaktadır. Patronlar nitelikli iş gücü ve teknolojik, bilimsel altyapı ihtiyacını üniversiteleri kullanarak karşılıyor, YÖK ise üniversiteleri sermayeye peşkeş çekiyor. Üniversitelerde kariyer kulüplerini teşvik ederek bireysel kurtuluşu ön plana çıkartıyor. Üniversiteler toplum yararına nitelikli ve bilimsel eğitim sağlamak yerine, hâkim sınıf ideolojisinin hegemonyası altında niteliksiz ve yetersiz eğitimle can çekiyor.

Üniversitelerdeki devrimci dalganın kırılmasının ilk ayağı, YÖK'ün "üniversiteler siyaset değil, eğitim yeridir" sözüyle başladı. Sistematik olarak öğrencileri siyasetten ve mücadeleden uzaklaştırmak için çeşitli yaptırımlar uygulandı. Üniversiteler içerisinde duyulan her muhalif ses disiplin yönetmelikleriyle, soruşturmalarda ve cezalarla terbiye edilmeye çalışıldı.

Üniversiteleri asalaklardan temizlemek için mücadeleye!

Bu kurum, günümüzde tam da istibdada uygun biçimde, her muhalif sesi bastırmak için öğrencileri, akademisyenleri ve haklarını arayan üniversite emekçilerini baskı altına alarak üniversitelerde sermayenin bekliliğini yapmaya devam ediyor. YÖK, OHAL sürecinde muhalif akademisyenlere karşı KHK'lerin (Kanun Hükmüne Kararname) listelerini hazırlamış, üniversitede uygulayıcısı olmuş ve bu süreçte binlerce akademisyeni üniversitelerden atmıştır. Bunlar da yetmemiş olacak ki akademisyenlerin ve öğrencilerin mücadelesini bölmek ve yalıtılmak amacıyla köklü üniversiteleri yeterli altyapı dahi yokken bölmüştür. Yaptığı bu hamleyle üniversitelerde öğrencisiyle emekçisiyle herkesi mağdur etmiştir.

Üniversitelerde devrimciler kapı dışarı edilirken kapılar sermayeye ve onların temsilcilerine sonuna kadar açılmış durumdadır. Bir yandan AKP'nin patron vekilleri, üyeleri üniversitelerde konferanslar düzenlerken bir yandan da gençlik kolları, faşistler rektörlerin sağladığı imkanlarla her alanda boy göstermeye başlamıştır.

YÖK'ün üniversiteleri getirdiği hal bellidir. Birer anonim şirket gibi yönetilen üniversitelerde nitelikli ve bilimsel eğitimden bahsetmek imkansızdır. Yokluk içinde okumak için çalışıp didinen öğrenciye reva görülen ise okul bittikten sonra işsiz kalmaktır. Teknoparklarıyla, girişimcilik kulüpleriyle piyasalaşmaya devam eden üniversiteler emekçi halk için değil piyasa için ve piyasanın ihtiyacına göre bilim üretmektedir.

Eğitim bir kamu hizmeti olmalıdır. Tamamen parasız ve bilimsel bir eğitim için; barınmanın, yemeğin, ulaşımın nitelikli ve ücretsiz karşılanması için; patronların kârlarını arttırmaya yarayan değil emekçi halkın çıkarına ve halkla birlikte üretilecek bilim için YÖK ve üniversiteleri asalak gibi kemiren sermayeyi üniversiteden def edelim! Mücadele bayrağını yükseltelim!

Özgür Emekçiler Üniversitesi nedir? Üniversite nasıl olmalıdır?

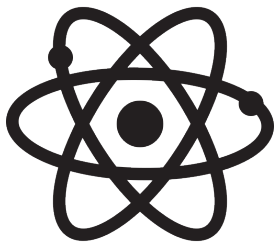
1 Barınma, yemek ve ulaşım bir öğrencinin en temel ihtiyaçlarıdır. Devlet bu ihtiyaçları üniversitelerde ücretsiz ve nitelikli bir şekilde karşılamalıdır.

2 Özel sermaye ile ilişkili tüm eğitim kurumları, üniversiteler içinde yemek ve ulaşım alanlarında faaliyet yürüten özel işletmeler ve tüm özel yükseköğrenim yurtları kamulaştırılmalıdır.

3 YÜKSEKÖĞRETİM KURULU
12 Eylül'den bu yana üniversiteleri iktidarın ve sermayenin baskısı altında tutan, sermayenin programını uygulayan YÖK kapatılmalıdır.

4 Üniversite, sermayenin çıkarları için değil, emekçi halkın çıkarları için bilim üretmelidir.

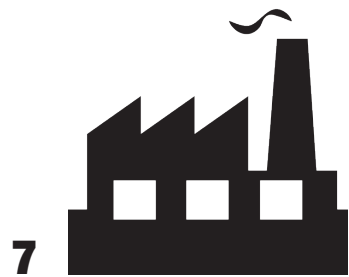

5 Tüm emekçi çocuklarının koşulsuz, istedikleri alanlarda eğitim görebilme hakkı olmalıdır. Bugün bu hak yalnızca, parasıyla özel okulda istediği bölümü okuyabilen zenginlere aittir.

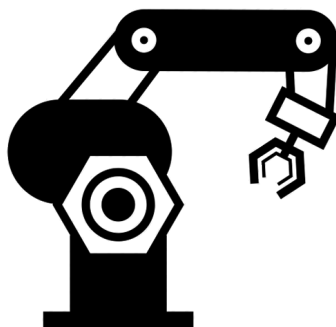

6 Üniversiteler yalnızca belirli bir kesimin yararlanabildiği fildişi kuleler olmaktan çıkmalıdır. Kapitalizmin bilgiden ve eğitimden uzak düşürdüğü yetişkin emekçiler de üniversitelerde, kendi alanlarında üretimin bütününe

bilgisinin verilmesinin yanında istedikleri alanda, siyasi kültürel birikimlerini sağlayacak hayat boyu eğitim hakkına sahip olmalıdır.

7 Yapılan işin bütününe öğrenilmesi için üretimin kendisiyle yani fabrika, tarla ve işyerleri ile üniversiteler arasında köprüler kurulmalı, üretim ve eğitim kol kola sürmelidir. Yani Politeknik eğitim uygulanmalıdır.

8 Politeknik eğitim sayesinde öğrenciler üniversite eğitimlerini işyerlerindeki pratik bilgiyle bütünleştirirken, işçiler ise değişen teoriyi, gelişen teknolojiyi her daim üniversitede alacağı eğitimle takip edebilecektir.

Ekim devriminin 102. yıldönümü, Berlin Duvarı'nın yıkılışının 30. yıldönümü

Duvarlar Trump'lara yakışır, bize Ekim'in dünya devrimi gerek!

20. yüzyılın başında insanlık büyük, vaatkâr ve yepyeni bir maceraya girişti. 1917 yılında Rusya'nın eski takvimiyle 25 Ekim'de zafere ulaştığı için "Ekim devrimi" olarak anılan, ama bugün kullanılan takvimle 7 Kasım'a rastlayan sosyalist devrim hızla dünyaya yayılıyordu. Devrim, bütün insanlığa sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyanın kapılarını açmakla kalmıyor; aynı zamanda ulusun ulusu, erkeğin kadını, bir dinin diğerini ezmediği, ezemediği bir dünyayı hızla gerçekleştirmeye başlıyordu. Devrim 20. yüzyıl boyunca Asya'da, Avrupa'da, Latin Amerika'da yeni başarılar elde edecekti.

20. yüzyılın sonunda, sosyalist bir kuruluş yoluna girmiş bütün ülkelerde umutlar sönmüş, halk var olan sosyal, ekonomik ve politik yapılara yabancı hâle gelmişti. Bunun simgesi 9 Kasım 1989'da çöken Berlin Duvarı oldu. Bu duvar, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen Soğuk Savaş döneminde Almanya, kapitalistlerin iktidarda olduğu bir bölge (Batı Almanya) ile bir işçi devletinin (Doğu Almanya) arasında bölünmüşken, Doğu Almanya tarafından iki ülke arasında insan ve mal dolaşımını durdurmak için 1961 yılında kurulmuştu. Çöküşü ise önce Doğu Avrupa'da, sonra Balkanlar'da, ardından 1991 yılı sonunda sosyalist inşa deneyiminin en ileri gittiği ülke olan Sovyetler Birliği'nde işçi devletlerinin çöküşü ile sonuçlanacaktı. Çin Halk Cumhuriyeti ile daha 1970'li yıllarda emperyalist kapitalizme karşı muazzam bir zafer kazanmış olan Vietnam da içten içe kapitalistleşince geriye, sosyalist inşa adına sadece Küba ve Kuzey Kore kalıyordu. Onların geleceği de içeriden ve dışarıdan büyük tehditler altındadır.

Sosyalizme kim kırdı?

Peki, arada ne olmuştu ki, işçilerin, emekçilerin, yoksulların o denli umut bağladığı; şairlerin, ressamların, romancıların, sinemacıların uğruna destanlar dizdiği sosyalist kuruluş deneyimi böylesine bir çöküş ile karşılaşmıştı?

Bunu anlamak bugün insanlık için, hele hele emekçi sınıflar için, su gibi, ekmek gibi gerekli. Çöken sosyalizm değildi. Devrimler sonrasında kurulmuş olan düzen; sınıfsız, sınırsız, sömürsüz, üstelik her türden baskıdan arındırılmış bir dünyaya gidiş yolundan çoktan çıkmıştı.

Peki, buna yol açan neydi? Sosyalizmin teoride iyi olması ama pratikte işlememesi mi? Marksizmin doğasından kaynaklanan "totaliter" özellikleri mi? Ekim devrimini yapan Bolşevik partinin merkezîyetçi, disiplinli karakteri mi? Birtakım

önderlerin yanlış politikalar izlemesi mi? Ya da, bazen söylendiği gibi, o dönemde çaresiz uygulanan pragmatik, günü kurtarmaya yönelik politikaların hatalı biçimde teori düzeyine yükseltilmesi mi?

Bunların hiçbiri değil! Devrim ilk beş-on yıldan sonra yalnız kalınca, Rusya gibi, sanayi merkezleri çok gelişmiş de olsa, esasen üretici güçleri yeni yeni gelişmeye başlayan bir köylü ülkesinde yalıtılınca, yavaş yavaş çıkarları proletaryadan farklılaşan bir grubun eline geçmişti. İşletmelerin başına çöreklenen, idari mekanizmayı eline alan, teknolojik bilgi gerektiren kadrolara yerleşen, devlet ve parti aygıtını kontrol eden bu güç bir sosyal katmandı: bürokrasi. Bu katman, işçi sınıfının planlı ekonomisinin hücreleri içinde kendine ayrıcalıklar elde ediyor, bunların sürekliliğini sağlamak için de devleti tekeline alıyordu. Rejim kendi içinden yozlaşıyordu.

Ekim devriminin iki önderinden biri teşhisi koyuyor

Devrimin en büyük önderi Lenin, 1924 başında erken bir ölümle 53 yaşında hayata veda etti. Devrim tartışmasız ikinci büyük önderi Lev Trotskiy ise Lenin'den sonra açık açık devrime ihanet eden bürokrasiye karşı büyük bir politik mücadeleye girişti. Ama 14 emperyalist ülkenin desteğiyle kısırtılan iç savaşın işçi sınıfını mahvetmesi ve diğer ülkelerde sosyal demokrasinin devrimlere rağmen (Almanya, Macaristan, Finlandiya vb.) iktidarı burjuvaziye teslim etmesi sonucunda mücadeleyi kaybetti.

Kazanan "tek ülkede sosyalizm" adı altında, Marksizmin temel düsturu olan proletarya enternasyonalizmini terk ederek emperyalizmle barışan bürokrasinin kadroları oldu. Böylece sosyalizmin bürokratik yozlaşması sistemleşti. Arkadan gelen ülkeler de Doğu Avrupa'dan Çin'e kadar aynı yolu tuttular.

Tek ülkede sosyalizm "milli

komünizm" demekti. *Berlin Duvarı işte o "milli komünizm" in simgesiydi.* Sınıfsız toplumun tek tek ülkelerin sınırları içinde kurulabileceği uydurma gerekçesiyle dünya devrimine sırtını dönen, böylece sosyalizmin geri dönülmez zaferini olanaksız kılan bir yol.

Bu, Marksizm değildi. Çünkü *Marksizmin programı dünya devrimidir.* Öyleyse, Berlin Duvarı'nın ve yozlaşmış işçi devletlerinin çöküşü Marksizmin çöküşü değildir, tam tersine doğrulanmasıdır!

Trotskiy teşhisi erkenden koydu. Şayet işçi sınıfı ayrıcalıklı bürokrasiyi deviremezse, bürokrasi ayrıcalıklarını sağlam kazığa bağlamak için işçi devletini devirecektir. Moskova ya da Pekin bürokrasisinin bütün dalkavukları sosyalizm kuruldu, yakında komünizm kurulacak derken tarih maalesef Trotskiy'i haklı çıkardı!

Sosyalizm yeniden ayağa kalkıyor, ama bürokrasinin geleceği olmayacaktır!

Berlin Duvarı yıkılınca, bütün işçi devletleri kapitalizme dönünce,

dünya kapitalist sınıfı zafer çılgınlıkları atmaya, "tarih bitti", artık kapitalizm ebediyen var olacak demeye başladı. Ama sadece 30 yıl sonra bugün durum bambaşkadır.

2008'de kapitalist dünya ekonomisi büyük bir çöküntüye girdi. Kapitalizm ekonomik kriz içinde ırkçı ve savaş kıskırtıcısı yüzünü yeniden ortaya koydu. Buna karşılık, Arap dünyasında, Latin Amerika'da, Avrupa'da sayısız ülkede kitleler iş için, aş için, yoksulluğa ve eşitsizliğe karşı muazzam mücadeleler vermeye başladı. Tarih, sosyalizmi yeniden göreve çağırıyor.

Ekim devrimi hakiki bir dünya devrimi başlangıcı idi. Önce Rusya'nın büyük kentlerinden ve sanayi bölgelerinden Müslüman halkların yaşadığı Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya yayıldı. Aynı anda Avrupa'da birçok ülkede devrimler patlak verdi. Ortadoğu, Türkiyeyle, Mısırıyla, Irakıyla, Filistinle emperyalizme karşı patladı. Sonra sıra dünyanın nüfus bakımından en büyük ülkesi Çin'e geldi. Sonunda, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce İspanya'da yeniden Avrupa'ya döndü. Ekim devrimi

ancak bu devrimler muzaffer sosyalist devrimler olabilseydi, geri dönülmez biçimde sosyalizmi kurabilirdi. Olmadı.

İkinci dünya savaşının son yıllarından 1950'li yılların başına dek bir şans daha doğdu. Avrupa'nın Akdeniz ülkeleri boydan boya, ta Çin'e, Vietnam'a, Kore'ye kadar dünya yeniden devrim dönencesine girdi. Ama Sovyet bürokrasisi kendi çıkarları dolayısıyla bir kısmının zaferini engelledi. Zafer kazananları da milli komünizmler olarak böldü.

Şimdi işçi sınıfı uluslararası bir sınıf olarak dünya devriminin zaferini hazırlamak zorunda. Yoksa kapitalizm insanlığı yeniden faşizmin, ırkçılığın, açlığın, işsizliğin ve savaşın kazanında mahvolmaya götürüyor.

Duvar, ırkçı Amerikan burjuvazisinin bencil çıkarları uğruna Trump'ın Meksika sınırına dikmek istediği engeldir. Duvar onlara yakışır! Biz bütün dünyayı kazanmak zorundayız. Ekim devriminin açtığı sosyal devrimler çağı devam ediyor. Zafer ancak dünya devrimiyle kazanılacaktır!

Berlin duvarının yıkılışı (9 Kasım 1989)

Kadına yönelik şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri!

25 Kasım 1960'ta, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden üç kız kardeş, bu mücadelelerinin bedelini canlarıyla ödediler. Erkek egemenliğinin kadın bedenine yönelik

en vahşi saldırılarına maruz kalan Patria Mercedes, Minerva Argentina ve Maria Terasa Mirabel kardeşler, diktatörlüğün askerleri tarafından uğradıkları işkence ve tecavüzün ardından bir uçurumdan aşağı atıldılar. Ne var ki bu şiddet gerek yaşadığı ülkede gerekse tüm dünyada kadınları yıldırma aksine öfkelerini daha da körükledi ve Mirabel kardeşler, kadına yönelik şiddete karşı mücadelede tüm dünya kadınlarına ilham kaynağı oldu. 25 Kasım, 1981 yılında Kolombiya'da toplanan bir kadın kurultayı kararıyla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü" ilan edildi. O tarihten beri her yıl

kadınlar 25 Kasım'da şiddete karşı mücadeleyi biraz daha yükseltiyor. Kapitalizm yarattığı teknolojiyle, ulaştığı "medeniyetle" övünüyor ancak kadına yönelik şiddet konusunda yüzlerce yıllık kanlı mirasını, sistematik olarak sürdürüyor. Emek gücünün yeniden üretiminin yani eş, çocuk hatta yaşlı bakımının bedavaya getirilmesi, güvencesiz ve ucuz olan kadın emeğinin sömürsü kapitalizm için hayati önem taşıyor. Bu düzende kadına yönelik şiddet medya, yargı, yasama, kolluk kuvvetleri gibi sayısız araçla destekleniyor. Bu sebeple Devrimci İşçi Parti-

si olarak erkek egemenliğine, şiddete ve bunu besleyen kapitalizme karşı mücadelede emekçi kadınlar en öne geçmeli diyoruz. Bununla beraber şiddetin yaşandığı anda müdahale edebilmek ve şiddeti savuşturmak için kadınlar olarak işyerlerinden, mahallelerden başlayarak yaygın bir biçimde öz savunma örgütlenmeleri kurmalıyız. Komşumuz evde şiddet görürken, arkadaşımız iş çıkışı tehdit edilirken, oturduğumuz kafede bir kadın ölümle burun buruna gelirken derhal harekete geçmeli, birlik olup müdahale edebilmeliyiz. Böyle bir örgütlenmenin varlığı bile bir süre sonra şüphesiz caydırıcı olacaktır.

► Emine Bulut, Şule Çet, Nadira Kadirova, Ceren Damar...

Kadına yönelik şiddet Türkiye'de her geçen gün daha da yakıcı hale geliyor. Şiddetin vardığı son nokta olan kadın cinayetleri ise her geçen yıl artmakta. Geçtiğimiz Eylül ayında 53, 2019'da ise bu yazının yazıldığı ana kadar 341 kadının tamamına yakını tanıdıkları erkekler tarafından öldürüldü. Emine Bulut, Şule Çet, Nadira Kadirova, Ceren Damar basına yansıyanlardan sadece birkaçı. Ülke gündemini sarsan bu vakalarda dahi gördük ki devlet yine kadınları korumadı, caydırıcılıktan uzak yargı kararlarıyla, sündürülen soruşturma ve mahkeme süreçleriyle bu konuda en ufak bir iyileştirme yapmaya niyeti olmadığını ortaya koydu.

Emine Bulut

Geçtiğimiz Ağustos'ta Emine Bulut, eski eşi Fedai Varan tarafından 10 yaşındaki kızının gözü önünde boğazı kesilerek katledilmiş; Emine Bulut'un medyaya düşen görüntülerindeki son sözleri hepimizin aklına kazınmıştı. Olayın ardından Emine Bulut'un katili Fedai Varan'a "tasarlayarak ve canavarca hisle veya eziyet çektirerek öldürme" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis is-

temiyle dava açılmıştı.

Açılan davanın ikinci duruşması 21 Ekim'de görüldü ve sanık, müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme, neredeyse her kadın cinayeti davasında otomatik olarak sanık lehine verilen iyi hâl ve tahrik ceza indirimine hükmetmeye davanın kamuoyu tarafından sıkı takibi sebebiyle cesaret edemedi. Ancak suçun nitelikli hali olan "canavarca hisle veya eziyet çektirerek öldürme" ve "tasarlayarak öldürme"nin olayda bulunmadığına karar vererek ağırlaştırılmış müebbet istemini de reddetmeyi ihmal etmedi. Yani katil belirli bir süre sonra hapisneden çıkıp rahatça gezecek.

Bu kararın, üstü kapalı şekilde verilmiş bir ceza indirimi olduğu açıktır. Emine Bulut'un katili Fedai Varan'ın gün boyu cebinde bıçağıyla Emine Bulut'u takip ettiği kolluk kayıtlarıyla sabitken ve Fedai Varan'ın ne kadar soğuk-

kanlı bir şekilde cinayeti işlediği görgü tanıklarının ifadeleriyle de kanıtlanmışken; verilen cinayetin "tasarlanarak işlenmediği" kararı, mevcut adalet sisteminin ne menem bir işleyişi olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor.

Günbegün artan kadın cinayetlerinde yüzlerce kadını kaybetmeye devam ediyoruz. Kadınların katilleriyse; en alt sınırdan cezalandırılıyor, iyi hâl ve tahrik indiriminden yararlandırılıyor, koşullu salıveriliyor. Sistematik şiddet sonucu ölümler gerçekleşmeden şiddete karşı hiçbir önlem alınmamaya devam ediliyor! Olayın gerçekleştiği gün, Emine Bulut'un 10 yaşındaki kızı ile birlikte emniyete giderek eski eşi tarafından takip edildiğini polise bildirdiğini, ancak tüm uyarılarına rağmen hiçbir önlemin alınmadığını, göz göre göre ölüme terk edildiğini hatırlayalım. Kadınları ne karakol ne yargı koruyor!

Nadira Kadirova

Yaklaşık bir yıldır AKP'li milletvekili Şirin Ünal'ın evinde kayıt dışı olarak çalışan Özbekistan vatandaşı Nadira Kadirova, 23 Eylül akşamı Şirin Ünal'ın silahından çıkan kurşunla katledildi. Olay intihar olarak kayıtlara geçti ancak cinayet şüpheleri bir ay aşkın süredir giderilemedi. Nitekim, Nadira'nın yakın arkadaşı Leyla Niyazova'nın savcılığa verdiği ifadeye göre Nadira, bir gece önce arkadaşıyla telefonda konuşurken ağlayarak Şirin

Ünal'ın kendisini taciz ettiğini anlattı. Savcılık ise cinsel saldırıyı soruşturmak yerine Leyla'ya Nadira'yı fuhuşa teşvik edip etmediğini sordu. Nadira'nın cansız bedeninin otopsi alelacele yapıldı, Özbekistan'a gönderildi. Bu şüpheli duruma rağmen Özbekistan devleti de kendi vatandaşı için otopsi yapmadı.

Nadira'nın abisi ve Kadirova ailesinin avukatı ise Nadira'nın bedeninde darp izleri olduğunu, cinayet şüphelerinin giderilmesi için gerekli incelemelerin yapılmadığını, polislin Nadira'nın arkadaşlarına ve kardeşine baskı yaparak şikayetlerinden ve tanık beyanlarından vazgeçirmeye çalıştığını ifade ediyor. Savcılık ise bu iddiaların karşısında gerekli numunelerin ve delillerin toplandığını ve incelenmek üzere gerekli yerlere gönderildiğini açıkladı. Ancak sonuca dair herhangi bir bilgi verilmedi, dava dahi açılmadı.

Şule Çet

Şule 23 yaşında, üniversite öğrencisiydi. 29 Mayıs 2018'de tecavüze uğradı, ardından tecavüzcüleri tarafından bir plazanın 20. katından aşağı atılarak öldürüldü. Savcılığın cinayete ilişkin soruşturma başlamasından sonra 31 Mayıs 2018'de tecavüz ve cinayet failleri Berk Akand ile Çağatay Aksu'nun ifadelerine başvuruldu. Şahıslar aynı gün serbest bırakıldı. Şule'nin ailesinin ve avukatlarının uğraşları, olayın sosyal medyada yankı bulması sonucunda şahıslar

Hâlihazırda devam eden davanın ilk duruşması Şubat 2019'da görüldü. İlk ve sonraki duruşmalarda, yargılama konusu cinayet ve tecavüz olmasına rağmen sanıklar ve avukatları, Şule'nin bakire olmadığına ilişkin deliller olduğunu söyleyerek mahkeme heyeti ve toplum üzerinde utanç verici bir şekilde algı operasyonu yapmaya çalıştı. Bir kadın cinayetini daha "o saatte orada ne işi varmış" türü açıklamalarla gerekçelendirmeye, meşrulaştırmaya çalıştılar.

Yargılama süresince açıkça görünen bir durum var: Kamuoyu Şule'yi bu derece sahiplenmeseydi sanıklar tutuklanmayacak, tutuklansalar bile ara duruşmalardan birinde salınacaklardı. Yargı, erkek egemen kapitalist sistemin kodlarıyla işlediği sürece kadın cinayetleri bitmeyecek, failler de hak ettikleri cezaları almayacaklardır.

Ceren Damar

Ceren, Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde araştırma görevlisiydi. 2 Ocak 2019'da öğrencisi Hasan İsmail Hikmet, önce bıçaklayarak ardından da emekli polis olan babasının silahıyla ateş ederek Ceren Damar'ı canice katletti. Ceren, katledildiğinde henüz 26 yaşındaydı.

Cinayet faili verdiği ilk ifadesinde kopya çekerken yakalandığını ve hakkında tutanak tutulduğunu,

nu, Ceren Damar'ı bu yüzden öldürdüğünü söyledi. Cinayet günü tutuklanan şahıs hakkında "tasarlayarak ve canavarca hisle veya eziyet çektirerek öldürme" suçundan dava açıldı. 27 Eylül'de görülen ilk duruşmada ise fail verdiği ilk ifadesini değiştirerek "sevdiğim kadın" diye nitelendirdiği Ceren Damar'la ilişkisi olduğu, maktulün birlikte olmak için kendisi üzerinde baskı kurduğu yalanlarını sıraladı.

Sanık avukatı Vahit Bıçak ise sanıktan beter söylemlerle şu an aramızda olmayan, cinayete kurban gitmiş gencecik bir kadını karalayarak "Müvekkilim cinsel saldırı suçunun mağduru olmuştur" dedi. Yetmedi "savunma hakkı" adı altında bu çirkin söylemlerine sosyal medyadan devam etti. Öğrencilerin tacizci öğretmenlere emanet edildiğine dair ifadeler kullandı. Böylece failin ilk savunmasını kimin aklıyla

değiştirdiği de ortaya çıkmış oldu!

Kadın cinayetlerine ilişkin pek çok dava dosyasında, tıpkı Şule Çet'in bakireliğinin tartışılması, Nadira Kadirova'nın fuhuş yapıp yapmadığının sorulması gibi, kadınları suçlayıcı ifadeler yer veriliyor. Ancak Ceren Damar davasında katil ve katilin avukatı tarafından sarf edilen sözler bunun doruk noktası olmuştur. Katil Hukuk Fakültesi 4. sınıf öğrencisi, avukatı ise 2015 genel seçimlerinde AKP Ankara milletvekilliği aday adayı olan, bazı üniversitelerin hukuk fakültelerinde ders bile vermiş olan bir şahıs. Hukuk ve yargı sistemi bu insanlara emanetken mahkemelerden adil bir karar çıkmasını beklemek safdilliktir. Bu yüzden çözüm erkek egemen kapitalist sistemin hukukundan medet ummakta değil, öz savunma örgütlenmeleri ile kendimizi savunmak ve korumaktır.